

Fremsat den 2. oktober 2019 af skatteministeren (Morten Bødskov)

Forslag

til

Lov om ændring af skatteforvaltningsloven

(En ny ankenævnssstruktur og en hurtigere vej gennem klagesystemet samt ingen omkostningsgodtgørelse ved klage over tilbagekaldelser af afgørelser om refusion af udbytteskat)

§ 1

I skatteforvaltningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 678 af 31. maj 2018, som ændret ved § 23 i lov nr. 1555 af 19. december 2017, § 7 i lov nr. 278 af 17. april 2018, § 12 i lov nr. 1130 af 11. september 2018 og § 6 i lov nr. 1726 af 27. december 2018, foretages følgende ændringer:

1. I § 5, stk. 1, indsættes som nr. 12:

»12) Skønsmæssige ansættelser af moms efter opkrævningslovens § 5, stk. 2.«

2. I § 5, stk. 2, udgår », eller klageren vælger, at sagen skal afgøres af Landsskatteretten efter § 35 b, stk. 5«, og som 2. pkt. indsættes:

»En klage omfattet af stk. 1, nr. 2-4, afgøres dog ikke af skatteankenævnene, hvis klagen helt eller delvist vedrører en afgørelse truffet efter kursgevinstloven eller aktieavancebeskatningsloven eller en afgørelse om pligt til at svare skat til staten efter både dansk ret og overenskomster til undgåelse af dobbeltbeskatning og forhindring af skatteunddragelse for så vidt angår indkomst og formueskatter og omfang samt opgørelse af skat i forbindelse med de nævnte afgørelser om pligt til at svare skat.«

3. I § 8, stk. 3, 6. pkt., ændres »kommunalbestyrelsen« til: »den indstillingsberettigede kommunalbestyrelse eller organisation m.fl.«, og som 7.-12. pkt. indsættes:

»Skatteministeren eller den, som ministeren bemyndiger hertil, udnævner efter indstilling et antal særlige medlemmer. Skatteministeren udnævner desuden et antal særlige medlemmer. De særlige medlemmer skal have skattefaglig indsigt og relevant uddannelse. De særlige medlemmer er geografisk ubundne. Kun personer, der er valgbare til en kommunalbestyrelse her i landet, kan indstilles. Ved indstillingen skal generelt tilstræbes, at medlemmerne udgør et repræsentativt udsnit af befolkningen.«

4. I § 8, stk. 4, indsættes som 7. pkt.:

»Ved indstillingen skal generelt tilstræbes, at medlemmerne udgør et repræsentativt udsnit af befolkningen.«

5. I § 8, stk. 5, indsættes som 9. pkt.:

»Ved indstillingen skal generelt tilstræbes, at medlemmerne udgør et repræsentativt udsnit af befolkningen.«

6. I § 8 indsættes som stk. 7:

»Stk. 7. Afspejler de personer, der indstilles efter stk. 3-5, ikke i tilstrækkelig grad et repræsentativt udsnit af befolkningen, kan skatteministeren unklare at udnævne de indstillede personer og anmode om, at der foretages en ny indstilling.«

7. I § 19, stk. 5, nr. 5, ændres »stk. 3, 2. pkt.« til: »eller stk. 3, 2. pkt.«, »eller stk. 5« udgår, og »eller efter § 6 a, jf. § 6, stk. 2« ændres til: »eller § 6 a, jf. § 6, stk. 2«.

8. I § 35 b, stk. 1, 1. pkt., og stk. 4, 2. pkt., udgår », jf. dog stk. 5«.

9. § 35 b, stk. 5, ophæves.

10. I § 35 c, stk. 1, 1. pkt., ændres »300 kr.« til: »900 kr.«, og », jf. dog stk. 2« udgår.

11. § 35 c, stk. 2, ophæves.

Stk. 3-7 bliver herefter stk. 2-6.

12. I § 35 c, stk. 4, 2. pkt., der bliver stk. 3, 2. pkt., ændres »stk. 7« til: »stk. 6«.

13. § 40, stk. 2, udgår »eller stk. 5, eller efter«.

14. § 47, stk. 3, 2. pkt., ophæves.

15. § 48, stk. 1 og 2, affattes således:

»En afgørelse truffet af skattemyndighederne kan indbringes for domstolene eller påklages, medmindre andet er bestemt efter anden lovgivning.

Stk. 2. Er en afgørelse påklaget til en administrativ klageinstans, kan klager i stedet vælge at indbringe afgørelsen for domstolene indtil det tidspunkt, hvor klageren i forbindelse med en høring har modtaget oplysninger om indholdet af den afgørelse, som sagens oplysninger efter skatteankeforvaltningens vurdering vil føre til. Indbringes en afgørelse, der først har været påklaget til en administrativ klageinstans, for domstolene, kan retten tillade, at et nyt spørgsmål indrages under retssagen, hvis det har en klar sammenhæng med det spørgsmål, som har givet grundlag for retssagen, og det må anses for undskyldeligt, at spørgsmålet ikke har været inddraget tidligere, eller der er grund til at antage, at en nægtelse af tilladelse vil medføre et uforholdsmæssigt retstab for parten.«

16. I § 48, *stk. 3, 1. pkt.*, udgår »endelig«.

17. § 51, *stk. 1, 1. pkt.*, affattes således:

»Told- og skatteforvaltningen kan efter ansøgning give henstand med betaling af en skat, hvis afgørelsen er indbragt for domstolene eller påklaget.«

18. I § 51, *stk. 3, 3. pkt.*, indsættes efter »klagesystem«: »eller hos domstolene«.

19. I § 52, *stk. 7*, indsættes som 2. *pkt.*:

»Endvidere ydes der ikke omkostningsgodtgørelse efter dette kapitel for klager over afgørelser om tilbagekaldelse af afgørelser om refusion af udbytteskat.«

20. I § 54 indsættes som *stk. 3* og *4*:

»*Stk. 3.* Der ydes kun omkostningsgodtgørelse for udgifter til sagkyndig bistand m.v. efter *stk. 1*, nr. 1-5, som er ydet den skatte- eller afgiftspligtige i forbindelse med påklage eller indbringelse af en sag for domstolene.

Stk. 4. Adgangen til at opnå omkostningsgodtgørelse efter *stk. 3* er betinget af, at skattemyndighedens afgørelse påklages eller indbringes for domstolene. Der ydes kun omkostningsgodtgørelse, i det omfang sagen ikke afvises fra realitetsbehandling som følge af oprindelige formelle mangler i forbindelse med klagen eller stævningen.«

21. § 55, *stk. 1, nr. 1* og *2*, affattes således:

- »1) I en sag, hvor et skatteankenævn eller Landsskatteretten kan træffe afgørelse ved påklage.
- 2) I en sag, hvor skatteankeforvaltningen kan træffe afgørelse efter regler udstedt i medfør af § 35 b, *stk. 3*.«

22. I § 55, *stk. 4, 2. pkt.*, ændres »§ 48, *stk. 2*« til: »§ 48, *stk. 1* eller *2*«.

23. I § 57, *stk. 3, 4. pkt.*, ændres »SKATs« til: »told- og skatteforvaltningens«.

§ 2

I lov nr. 688 af 8. juni 2017 om ændring af skatteforvaltningsloven, lov om kommunal ejendomsskat, ejendomsværdiskatteloven og forskellige andre love (Ny vurderingsankenævnstruktur, regler om klagebehandling af vurderingssager og ændringer som følge af en ny ejendomsvurderingslov m.v.), som ændret ved § 3 i lov nr. 1376 af 4. december 2017, § 10 i lov nr. 278 af 17. april 2018 og § 10 i lov nr. 1729 af 27. december 2018, foretages følgende ændringer:

1. I § 22, *stk. 4, 1. pkt.*, og *stk. 5*, ændres »1. januar 2020« til: »1. januar 2021«.

2. § 22, *stk. 8*, affattes således:

»*Stk. 8.* Den ordinære funktionsperiode for medlemmer og suppleanter i vurderingsankenævn og skatte- og vurderingsankenævn, jf. skatteforvaltningslovens § 8, *stk. 2*, der udløber den 31. december 2019, forlænges til og med den 31. december 2020. Den umiddelbart efterfølgende ordinære funktionsperiode for vurderingsankenævn begynder den 1. januar 2021 og udløber den 30. juni 2022. Den ordinære funktionsperiode for medlemmer og suppleanter i skatteankenævn, jf. skatteforvaltningslovens § 8, *stk. 2*, der udløber den 31. december 2019, forlænges til og med den 30. juni 2020. Den umiddelbart efterfølgende ordinære funktionsperiode for skatteankenævn begynder den 1. juli 2020 og udløber den 30. juni 2022.«

3. I § 22, *stk. 9, 3. pkt.*, udgår »der bliver *stk. 4-7*,«.

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2020, jf. dog *stk. 2*.

Stk. 2. § 1, nr. 1, 2, 7-18 og 20-22 træder i kraft den 1. juli 2020.

Stk. 3. § 1, nr. 1, 2 og 7-13, finder ikke anvendelse for afgørelser, der påklages til den administrative klageinstans inden den 1. juli 2020.

Stk. 4. § 1, nr. 14-18 og 20-22, finder ikke anvendelse for afgørelser, som indbringes for domstolene inden den 1. juli 2020.

Stk. 5. § 1, nr. 19, finder ikke anvendelse for udgifter til sagkyndig bistand m.v., der er udført før loven træder i kraft. For sådanne udgifter finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. Uanset § 2, nr. 1, træffer skatteankeforvaltningen til og med den 31. december 2020 afgørelse vedrørende klager over afslag på genoptagelse efter skatteforvaltningslovens § 20 b, *stk. 3*, og § 33, *stk. 1, 3* og *4*. Dette gælder dog ikke, såfremt betingelserne i skatteforvaltningslovens § 4 a, *stk. 3*, om henvisning til Landsskatteretten er opfyldt. Der ydes ikke omkostningsgodtgørelse ved klage til skatteankeforvaltningen i sager efter 1. *pkt.*, medmindre sagen henvises til Landsskatteretten efter 2. *pkt.* Ved indbringelse af skatteankeforvaltningens afgørelse efter 1. *pkt.* for domstolene ydes der omkostningsgodtgørelse.

Stk. 7. Uanset § 2, nr. 1, skal klager over afgørelser truffet efter ejendomsvurderingsloven og klager over afslag på genoptagelse efter skatteforvaltningslovens § 20 b, stk. 3, og § 33, stk. 1, 3 og 4, i perioden fra og med den 1. juli 2020 til og med den 31. december 2020 være modtaget i skatteankesforvaltningen senest 3 måneder efter modtagelsen af den afgørelse, der klages over. Har klageren ikke modtaget afgørelsen, skal klagen dog være modtaget senest 4 måneder efter, at den afgørelse, der klages over, er afsendt fra den myndighed, der har truffet afgørelsen.

Stk. 8. Uanset § 2, nr. 1, skal skatteankesforvaltningen afvise en klage, hvis den i perioden fra og med den 1. juli 2020 til og med den 31. december 2020 ikke er indgivet i overensstemmelse med regler, der er fastsat af skatteministeren i medfør af skatteforvaltningslovens § 35. Skatteankesforvaltningen kan se bort fra, at klagen ikke er indgivet i overensstemmelse med regler, der er fastsat af skatteministeren i medfør af § 35, hvis særlige omstændigheder taler derfor.

Stk. 9. I perioden fra og med den 1. juli 2020 til og med den 31. december 2020, finder skatteforvaltningslovens § 35 b, stk. 5, ikke anvendelse for klager over afgørelser truffet efter ejendomsvurderingsloven, klager over vurderinger foretaget efter den tidligere gældende lov om vurdering af landets faste ejendomme, jf. lovbekendtgørelse nr. 1067 af 30. august 2013, som ændret ved § 1 i lov nr. 1635 af 26. december 2013, lov nr. 1535 af 27. december 2014 og § 1 i lov nr. 61 af 16. januar 2017, jf. ejendomsvurderingslovens § 89, stk. 1 og 2, eller klager over afslag på genoptagelse efter skatteforvaltningslovens § 20 b, stk. 3, og § 33, stk. 1, 3 og 4, vedrørende disse vurderinger.

Stk. 10. Uanset § 2, nr. 1, henviser skatteankesforvaltningen til og med den 31. december 2020 klager over afgørel-

ser truffet efter ejendomsvurderingsloven, klager over vurderinger foretaget efter den tidligere gældende lov om vurdering af landets faste ejendomme, jf. lovbekendtgørelse nr. 1067 af 30. august 2013, som ændret ved § 1 i lov nr. 1635 af 26. december 2013, lov nr. 1535 af 27. december 2014 og § 1 i lov nr. 61 af 16. januar 2017, jf. ejendomsvurderingslovens § 89, stk. 1 og 2, og klager over afslag på genoptagelse efter skatteforvaltningslovens § 20 b, stk. 3, og § 33, stk. 1, 3 og 4, vedrørende disse vurderinger, efter reglerne om henvisning i skatteforvaltningslovens § 4 a, stk. 3, og §§ 6 a og 6 b.

Stk. 11. Uanset § 2, nr. 1, forberedes klagesagen vedrørende afgørelser truffet efter ejendomsvurderingsloven, klager over vurderinger foretaget efter den tidligere gældende lov om vurdering af landets faste ejendomme, jf. lovbekendtgørelse nr. 1067 af 30. august 2013, som ændret ved § 1 i lov nr. 1635 af 26. december 2013, lov nr. 1535 af 27. december 2014 og § 1 i lov nr. 61 af 16. januar 2017, jf. ejendomsvurderingslovens § 89, stk. 1 og 2, eller klager over afslag på genoptagelse efter skatteforvaltningslovens § 20 b, stk. 3, og § 33, stk. 1, 3 og 4, vedrørende disse vurderinger, der indgives til og med den 31. december 2020, til afgørelse efter de almindelige sagsbehandlingsregler, herunder sagsbehandlingsreglerne i skatteforvaltningslovens § 19, stk. 5, nr. 4 og 5, § 35 a, stk. 2, 2. pkt., § 35 d, stk. 1, 3 og 4, § 35 e, stk. 1, § 35 h, stk. 2, § 38, stk. 3 og 8, og § 45, stk. 2.

Stk. 12. Uanset § 2, nr. 2, udtræder medlemmer af eller suppleanter i et skatte- og vurderingsankenævn, som udnævnes som medlem af eller suppleant i et skatteankenævn pr. 1. juli 2020, pr. 1. juli 2020 som medlem af eller suppleant i skatte- og vurderingsankenævnet.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
  - 1.1. Lovforslagets formål og baggrund
2. Lovforslagets indhold
  - 2.1. Momsskøn
    - 2.1.1. Gældende ret
    - 2.1.2. Den foreslåede ordning
  - 2.2. Ændringer af kompetence til afgørelse af visse sager
    - 2.2.1. Gældende ret
    - 2.2.2. Den foreslåede ordning
  - 2.3. Udnævnelseskriterier for ankenævnsmemberer
    - 2.3.1. Gældende ret
    - 2.3.2. Den foreslåede ordning
  - 2.4. Ophævelse af fritvalgsordningen på skatteområdet
    - 2.4.1. Gældende ret
    - 2.4.2. Den foreslåede ordning
  - 2.5. Harmonisering af klagegebyr
    - 2.5.1. Gældende ret
    - 2.5.2. Den foreslåede ordning
  - 2.6. Direkte domstolsprøvelse
    - 2.6.1. Gældende ret
    - 2.6.2. Den foreslåede ordning
  - 2.7. Omkostningsgodtgørelse ved direkte domstolsprøvelse
    - 2.7.1. Gældende ret
    - 2.7.2. Den foreslåede ordning
  - 2.8. Forlængelse af funktionsperioden for medlemmer og suppleanter i ankenævn
    - 2.8.1. Gældende ret
    - 2.8.2. Den foreslåede ordning
  - 2.9. Ingen omkostningsgodtgørelse i sager om klage over afgørelse om tilbagekaldelse af afgørelser om refusion af udbytteskat
3. Økonomiske og implementeringskonsekvenser for det offentlige
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
5. Administrative konsekvenser for borgerne
6. Miljømæssige konsekvenser
7. Forholdet til EU-retten
8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
9. Sammenfattende skema

1. Indledning

Alle Folketingets partier indgik den 18. december 2018 »Aftale om en ny ankenævnstruktur og en hurtigere vej gennem klagesystemet – Retsikkerhedspakke IV«.

For at nedbringe de lange sagsbehandlingstider i klagesystemet og derigennem styrke borgeres og virksomheders retssikkerhed er aftalepartierne enige om at tilføje klagesagsbehandlingen flere ressourcer og at gennemføre en række tiltag, der skal gøre klageforløbet mere effektivt og øge Skatteankestyrelsens produktivitet.

Med dette lovforslag foreslås det at udmønte de initiativer i den politiske aftale, som forudsætter lovgivning.

I tilslutning hertil er der i lovforslaget medtaget et forslag, hvorefter udgifter til sagkyndig bistand m.v., som udføres

den 1. januar 2020 og senere i sager om klager over Skattestyrelsens afgørelser om tilbagekaldelse af afgørelser om refusion af udbytteskat, ikke godtgøres efter ordningen med omkostningsgodtgørelse. Denne del af lovforslaget er ikke en del af ovennævnte politiske aftale af 18. december 2018.

1.1. Lovforslagets formål og baggrund

Lovforslaget er en genfremsættelse af lovforslag nr. L 212, som blev fremsat den 27. marts 2019. Lovforslaget udmønter som nævnt dele af »Aftale om en ny ankenævnstruktur og en hurtigere vej gennem klagesystemet – Retsikkerhedspakke IV«, hvis formål det er at nedbringe sagsbehandlingstiden i klagesystemet. Der er tillige indarbejdet et ændringsforslag, som blev stillet af den daværende skatteminister under 2. behandlingen af L 212.

Det nuværende klagesystem er udfordret af lange sagsbehandlingstider og sagspukler, som er problematiske for borgeres og virksomheders retssikkerhed. For at nedbringe de lange sagsbehandlingstider i klagesystemet og derigennem styrke borgeres og virksomheders retssikkerhed er aftalepartierne enige om at tilføre klagesagsbehandlingen flere ressourcer. Partierne er desuden enige om at gennemføre en række tiltag, der skal gøre klageforløbet mere effektivt og øge Skatteankestyrelsens produktivitet.

Med aftalen er der også taget stilling til ankenævnstrukturen på skatteområdet, herunder en ny struktur for skatteankenævne, som skal bevare et stærkt lægmandselement, sikre lokal forankring af skatteankenævne, så klager bliver afgjort tæt på borgere og virksomheder, og samtidig styrke fagligheden. Den nye skatteankenævnstruktur tager udgangspunkt i den eksisterende struktur med kommunalt forankrede lægmænd.

Der etableres ifølge aftalen 22 skatteankenævne med 176 medlemmer, hvoraf 10 er særligt udpegede medlemmer med skattefaglig indsigt, og 15 vurderingsankenævne med i alt 350 medlemmer. Dette vil blive udmøntet i en bekendtgørelse, der udstedes af skatteministeren, jf. skatteforvaltningslovens § 10, stk. 5.

Tiltagene i »Aftale om en ny ankenævnstruktur og en hurtigere vej gennem klagesystemet – Retssikkerhedspakke IV« evalueres efter aftalen i 2022.

Lovforslaget skal ligeledes ses i sammenhæng med forliget om et nyt ejendomsvurderingssystem, som den daværende regering (Venstre) indgik i 2016 med Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Liberal Alliance, Radikale Venstre og Det Konservative Folkeparti. Forliget er gennemført ved lov nr. 688 af 8. juni 2017, der bl.a. indebar, at de fælles skatte- og vurderingsankenævne blev nedlagt og skulle erstattes af separate skatteankenævn- og vurderingsankenævne pr. 1. januar 2019, samt at den ene halvdel af medlemmerne af vurderingsankenævne udnævnes efter indstilling fra kommunalbestyrelsen og den anden halvdel på baggrund af vurderingsfaglige kompetencer og lokalkendskab efter indstilling fra Finans Danmark og Dansk Ejendomsmæglerforening.

Som led i »Aftale om en ny ankenævnstruktur og en hurtigere vej gennem klagesystemet – Retssikkerhedspakke IV« styrkes klagesystemet med yderligere ca. 200 mio. kr. de kommende år. Det sker dels ved at tilføre ca. 120 mio. kr. ekstra de kommende år, dels ved at gevinster fra de øvrige tiltag i aftalen reinvesteres i klagesystemet. Det svarer til ca. 80 mio. kr. yderligere. De tilførte midler skal bl.a. gøre det muligt hurtigt at behandle borgernære sager, hvor klageren har brug for en hurtig afklaring, f.eks. fordi klagesagen udgør en økonomisk belastning for almindelige lønmodtagere og erhvervsdrivende (motor-, person- og visse erhvervsskattesager).

Foruden de ekstra tilførte midler er det som nævnt aftalt at gennemføre lovgivningsmæssige tiltag, der skal bidrage til et mere effektivt klageforløb, da et moderne klagesystem og en effektiv sekretariatsbetjening af ankenævne og Lands-

skatteretten er afgørende for at nedbringe sagsbehandlingstiderne.

Med henblik på at målrette sagstyperne til afgørelsesmyndighedernes kompetencer foreslås det således at afskaffe muligheden for, at klager frit kan vælge, om en sag, der er visiteret til et skatteankenævn, i stedet skal behandles af Landsskatteretten. Til gengæld foreslås det at give klageren mulighed for direkte at indbringe sin klagesag for domstolene uden først at skulle indbringe den for klagemyndigheden og vente seks måneder fra dette tidspunkt. I forlængelse heraf foreslås reglerne om omkostningsgodtgørelse justeret, således at der kan ydes omkostningsgodtgørelse ved direkte domstolsprøvelse i samme omfang, som det er muligt i dag ved overspringelse af klageinstansen efter 6 måneder.

For at understøtte målretningen af sagstyperne til afgørelsesmyndighedernes kompetencer foreslås det, at sager om subjektiv skattepligt, kursgevinster og –tab samt aktieavance og –tab flyttes fra afgørelse i skatteankenævne til afgørelse i Landsskatteretten. Det sker bl.a. på grund af disse sagers juridiske kompleksitet, der gør sagerne egnede til afgørelse i Landsskatteretten. Det foreslås, at klager over Skatteforvaltningens afgørelser om skønsmæssige ansættelser af moms for fysiske personer og dødsboer skal træffes af skatteankenævne, som hermed og via afskaffelse af fritvalgsordningen samlet set tilføres flere sager.

Klagegebyret for skatte- og motorsager foreslås hævet fra 400 kr. til 1.000 kr. for at harmonisere gebyret med gebyret for klager over de nye vurderinger efter ejendomsvurderingsloven. Beløbet vil fortsat skulle tilbagebetales, hvis f.eks. klagen afvises, eller klageren får helt eller delvis medhold.

Derudover foreslås også den nye vurderingsankenævnstruktur udsendt, samtidigt med at funktionsperioden for de nuværende vurderingsankenævne, skatteankenævne og fælles ankenævns funktionsperiode foreslås forlænget. Forslaget skal bl.a. ses i sammenhæng med, at lovforslaget er en fremsættelse af lovforslag nr. L 212, folketingsåret 2018-19, 1. samling. Således er forudsætningen i »Aftale om en ny ankenævnstruktur og en hurtigere vej gennem klagesystemet – Retssikkerhedspakke IV« om, at den nye ankenævnstruktur skal træde i kraft den 1. januar 2020 ikke længere mulig.

Funktionsperioden for de nuværende skatteankenævn foreslås forlænget med seks måneder til og med den 30. juni 2020 for at sikre Skatteankestyrelsen den påkrævede proces tid på seks måneder for indstilling og udnævnelse af nye medlemmer.

Funktionsperioden for de nuværende vurderingsankenævn og fælles ankenævn (skatte- og vurderingsankenævn) foreslås forlænget med 1 år til og med den 31. december 2020. Forslagets skal sikre, at der ikke opstår overkapacitet i de nye vurderingsankenævn. Uden en forlængelse vil antallet af medlemmer stige fra 67 til 350 allerede fra den 1. januar 2020, selv om udsendelsen af vurderinger af ejerboliger først påbegyndes omkring medio 2020, som det fremgår af bemærkningerne til lov nr. 1729 af 27. december 2018 (L

115) og at klagebehandlingen for de nye ejendomsvurderinger dermed først forventes at kunne igangsættes herefter.

De nye klagebehandlingsregler vedrørende ejendomsvurderinger, som skal have virkning fra og med den 1. januar 2020, er tilpasset det forventede antal klager over de nye ejendomsvurderinger og en ny vurderingsankenævnstruktur. Det ville derfor være uhensigtsmæssigt, hvis de nuværende vurderingsankenævn for en begrænset periode skulle anvende de nye processuelle regler, som de nuværende ankenævn ikke er målrettet til at skulle efterleve.

Det foreslås således også med lovforslaget at tilpasse virkningstidspunktet for de nye klagebehandlingsregler til virkningstidspunktet for en ny struktur for vurderingsankenævn. F.eks. hænger overgangsbestemmelsen om vurderingsklagesager tæt sammen med de nye regler om sagsfordeling mellem vurderingsankenævn, Landsskatteretten og Skatteankestyrelsen.

For at give Skatteankestyrelsen mulighed for at forberede klager til afgørelse foreslås en række overgangsordninger vedrørende de nye ejendomsvurderinger og videreførte ejendomsvurderinger, som indgives inden den 1. januar 2021, der bl.a. giver mulighed for, at Skatteankestyrelsen kan træffe afgørelse om genoptagelse og henvisning af klager til afgørelse. En ny ejendomsvurdering er en vurdering, der foretages efter reglerne i ejendomsvurderingsloven. En videreført ejendomsvurdering er en vurdering, der er foretaget efter reglerne i den tidligere gældende lov om vurdering af landets faste ejendomme

Endelig indeholder lovforslaget et forslag, som har til formål at afskære omkostningsgodtgørelse i klage- og retssager, hvor spørgsmålet er, om det har været berettiget, at Skattestyrelsen har tilbagekaldt afgørelser om refusion af udbytteskat. Forslaget er som nævnt ovenfor ikke en del af »Aftale om en ny ankenævnstruktur og en hurtigere vej gennem klagesystemet - Retssikkerhedspakke IV«.

I øvrigt indeholder lovforslaget enkelte redaktionelle ændringer.

2. Lovforslagets indhold

2.1. Momsskøn

2.1.1. Gældende ret

Skatteankenævnenes opgaver og saglige kompetence er angivet i skatteforvaltningslovens § 5. Således består skatteankenævnets virksomhed i at afgøre klager over Skatteforvaltningens afgørelser vedrørende fysiske personer og dødsboer. Skatteankenævnene kan ikke behandle klager over Skatterådets afgørelser, og skatteankenævnenes saglige kompetencer er udtømmende opregnet i skatteforvaltningslovens § 5.

Som eksempler på sagstyper, hvor et skatteankenævn kan afgøre klager over afgørelser, som er truffet af Skatteforvaltningen, kan nævnes klager over forskudsregistrering af indkomst, klager over ansættelse af indkomstskat, herunder kla-

ger over gaveafgift og klager over underskud og tab, der kan modregnes i skattepligtig indkomst af kilder af samme art.

Efter gældende ret kan der ikke klages til skatteankenævnet over afgørelser vedrørende moms, afgifter og told. Sådanne afgørelser kan kun påklages til Landsskatteretten, medmindre der er tale om sager, som er delegeret til afgørelse i Skatteankestyrelsen efter bekendtgørelse nr. 1 af 2. januar 2014 om afgørelse af visse klager i Skatteankestyrelsen.

2.1.2. Den foreslåede ordning

For at forbedre omkostningseffektiviteten i skatteankenævnene og understøtte målretningen af sagstyperne til afgørelsesmyndighedernes kompetencer foreslås det, at skatteankenævnene skal kunne afgøre klager over Skatteforvaltningens afgørelser vedrørende fysiske personer og dødsboer om skønsmæssige ansættelser af moms efter opkrævningslovens § 5, stk. 2.

2.2. Ændringer af kompetence til afgørelse af visse sager

2.2.1. Gældende ret

Efter gældende ret fordeles og visiteres klager over afgørelser om subjektiv skattepligt samt afgørelser truffet efter aktieavancebeskatningsloven og kursgevinstloven efter den generelle regulering vedrørende indkomstskattesager. Det sker efter skatteforvaltningslovens §§ 5, 11 og 35 b. Sagerne afgøres af skatteankenævnene i det omfang, de ikke er principielle.

Klager over afgørelser om subjektiv skattepligt samt klager over afgørelser truffet efter aktieavancebeskatningsloven og kursgevinstloven afgøres af skatteankenævnene, i det omfang klageren er en fysisk person eller et dødsbo i henhold til skatteforvaltningslovens § 5, stk. 1, nr. 2, 3 og 4.

Hvis klagen opfylder en af betingelserne i skatteforvaltningslovens § 21, stk. 4, nr. 1-5, og dermed anses for principiel, bliver sagen visiteret til afgørelse i Landsskatteretten, jf. skatteforvaltningslovens § 35 b, stk. 1, 2. pkt. Klagen kan ligeledes blive visiteret til afgørelse i Landsskatteretten, hvis klagen udspringer af samme forhold som en sag, der verserer ved Landsskatteretten, jf. skatteforvaltningslovens § 35 b, stk. 1, 3. pkt.

Hvis klageren ikke er en fysisk person eller et dødsbo, afgøres klagen af Landsskatteretten, jf. skatteforvaltningslovens § 11, stk. 1, nr. 1.

2.2.2. Den foreslåede ordning

For at understøtte målretningen af sagstyperne til afgørelsesmyndighedernes kompetencer foreslås en fravigelse af udgangspunktet i gældende ret om, at det afgørende for sagsfordelingen er, om klageren er en fysisk eller juridisk person. Det foreslås således, at klagesager om subjektiv skattepligt, kursgevinster og –tab samt aktieavancer og –tab fremover skal afgøres af Landsskatteretten i stedet for et skatteankenævn, selvom klageren måtte være en fysisk person eller et dødsbo.

Klagesager om subjektiv skattepligt for fysiske personer indeholder ofte komplekse problemstillinger vedrørende flere retsgrundlag, hvilket gør dem egnede til afgørelse i Landsskatteretten. Som eksempel kan nævnes udfyldende fortolkning af reglerne i kildeskattelovens §§ 1 og 2 om skattepligt og §§ 48 E-F om forskerordningen samt lempelsesbestemmelser i f.eks. ligningslovens §§ 33 og 33 A og fortolkningen af indgåede dobbeltbeskatningsoverenskomster.

Ligeledes er klager over afgørelser truffet efter kursgevinstloven eller aktieavancebeskatningsloven kendetegnet ved teknisk juridisk kompleksitet og samspil mellem forskellige bestemmelser i lovgivningen om kapitalgevinstbeskatning, der gør dem velegnede til afgørelse i Landsskatteretten. Som eksempel kan nævnes fortolkningsspørgsmål om kvalificering af forskellige typer objekter i forhold til kapitalgevinstbeskatning.

I dag vælger en forholdsmæssig høj andel af klager alle rede ved brug af fritvalgsordningen at få en sådan klage afgjort af Landsskatteretten.

2.3. Udnævnelseskriterier for ankenævnsmedlemmer

2.3.1. Gældende ret

Det følger af skatteforvaltningslovens § 8, stk. 1, at skatteministeren bestemmer landets inddeling i henholdsvis skatte-, vurderings- og motorankenævnskredse, antallet af medlemmer i de enkelte ankenævns, samt hvilke kommuner der har indstillingsret efter stk. 3 og 4 til pladserne i skatte- og vurderingsankenævns. Det følger desuden af § 8, stk. 3, at medlemmerne af et skatteankenævns alle er indstillet af kommunalbestyrelserne, som skatteankenævnskredsen omfatter. Landet er opdelt i 19 skatteankenævnskredse, 10 vurderingsankenævnskredse, 10 skatte- og vurderingsankenævnskredse og 4 motorankenævnskredse.

Efter gældende ret udnævner skatteministeren eller den, som ministeren bemyndiger dertil, medlemmer af skatte-, vurderings- og motorankenævns. Udnævnelsen foretages efter indstilling fra kommunalbestyrelserne og forskellige relevante brancheorganisationer. Ved kommunalbestyrelsens indstilling anvendes den metode, der er beskrevet i § 25 i lov om kommunernes styrelse (forholdstalsvalg – den d'Hondske metode).

Der er ikke fastsat regler om, at der ved indstillingen af medlemmer skal lægges vægt på, at ankenævnsene udgør et repræsentativt udsnit af befolkningen, herunder i forhold til aldersspredning og kønsfordeling.

Skatteministeren kan under særlige omstændigheder undlade at udnævne en indstillet person til skatte-, vurderings- og motorankenævns og anmode om, at der indstilles en anden person. Sådanne særlige omstændigheder kan f.eks. være manglende overholdelse af en afdragsordning.

2.3.2. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at skatteministeren, eller den ministeren bemyndiger hertil, får kompetence til at udnævne et antal med-

lemmer med egentlig skattefaglig indsigt og relevant uddannelse, f.eks. juridisk kandidateksamen, cand.merc.aud. eller lignende. De særlige medlemmer skal være geografisk ubundne og skal indstilles af relevante institutioner og organisationer på skatteområdet. Institutionerne og organisationerne skal ved indstillingen sikre, at de indstillede personer indstilles på grund af skattefaglige kompetencer. De særlige medlemmer vil som geografisk ubundne kunne fungere i alle skatteankenævns. De indstillede personer skal fungere i hele landet. Forslaget har til formål at supplere det stærke lægmandselement i nævnene med en styrket skattefaglighed.

Som led i »Aftale om en ny ankenævnsstruktur og en hurtigere vej gennem klagesystemet – Retssikkerhedspakke IV« er det aftalt, at der etableres 22 skatteankenævns med 176 medlemmer, hvoraf 10 er særligt udpegede medlemmer med skattefaglig indsigt og relevant uddannelse og 15 vurderingsankenævns med i alt 350 medlemmer. Skatteministeren udnævner otte af de særligt udpegede medlemmer efter indstilling, og to udnævnes af skatteministeren uden indstilling. Dette vil blive udmøntet i en bekendtgørelse, der udstedes af skatteministeren, jf. skatteforvaltningslovens § 10, stk. 5.

Det foreslås desuden, at der i skatte-, vurderings- og motorankenævns tilstræbes repræsentation af et repræsentativt udsnit af befolkningen. Med de foreslåede bestemmelser skal der således som kriterier ved indstillingen af medlemmer til ankenævnsene inddrages en repræsentativ alders- og kønsfordeling.

Det foreslås, at skatteministeren får kompetence til at undlade at godkende indstillinger og anmode om, at der foretages en ny indstilling, hvis indstillingerne ikke i tilstrækkelig grad er repræsentative. Efter forslaget foretager skatteministeren en konkret vurdering af indstillingerne til de enkelte ankenævns. Det sker for at understøtte, at indstillingerne i tilstrækkelig grad er repræsentative.

Forslaget har til formål at understøtte, at medlemmerne af ankenævnsene udgør et tilstrækkeligt repræsentativt udsnit af befolkningen.

2.4. Ophævelse af fritvalgsordningen på skatteområdet

2.4.1. Gældende ret

Skatteforvaltningslovens § 35 b blev indsat ved lov nr. 649 af 12. juni 2013 i forbindelse med gennemførelse af en ny klagestruktur på skatteområdet.

Efter § 35 b, stk. 1, vil en klage omfattet af § 5, stk. 1, dvs. en klage over en skatteansættelse for en person eller et dødsbo som udgangspunkt blive visiteret eller henvist til et skatteankenævns medmindre den anses for principiel eller hænger sammen med en anden sag, som verserer ved eller samtidig visiteres til Landsskatteretten.

Det følger af skatteforvaltningslovens § 35 b, stk. 1, 2. pkt., at principielle sager skal afgøres af Landsskatteretten. En sag anses for principiel, hvis den f.eks. vil kunne få konsekvenser for et større antal skattepligtige, vedrører større økonomiske værdier, eller sagen i øvrigt påkalder sig eller skønnes at ville påkalde sig større offentlig interesse.

Derudover kan en klagesag afgøres af Landsskatteretten, hvis den udspringer af samme forhold som en sag, der allerede verserer ved Landsskatteretten. Som eksempler på sådanne sager kan f.eks. nævnes, at et af de påklagede spørgsmål skal behandles af Landsskatteretten, eller sager, hvor en klager er et selskab, og en anden klager er hovedaktionær i selskabet.

Øvrige sager skal som udgangspunkt afgøres af Landskatteretten, jf. skatteforvaltningslovens § 35 b, stk. 2. Det betyder, at klager i selskabsskattesager, momssager, afgiftsager og toldsager skal afgøres af Landsskatteretten.

Efter den særlige fritvalgsordning i skatteforvaltningslovens § 35 b, stk. 5, gives der mulighed for, at klageren senest 4 uger efter at have fået meddelelse om, at en sag visiteres til et skatteankenævn, kan meddele Skatteankestyrelsen, at vedkommende i stedet ønsker sagen behandlet af Landsskatteretten. Det gælder, uanset om den pågældende visitering af sagen til et skatteankenævn er den første visitering af sagen, eller om det er i forbindelse med en omvisitering. Bestemmelsen giver ikke en tilsvarende valgmulighed i forhold til sager, som visiteres til motorankenævne.

Ved lov nr. 688 af 8. juni 2017 blev skatteforvaltningslovens § 35 b, stk. 5, ændret til, at den særlige fritvalgsordning ikke længere skal gælde for vurderingsklager. Loven trådte i kraft den 1. januar 2018 og har virkning fra og med den 1. januar 2020.

2.4.2. Den foreslåede ordning

Skatteforvaltningslovens § 35 b, stk. 5, hvorefter klageren kan vælge, at en sag, der er visiteret til et skatteankenævn, skal behandles af Landsskatteretten, foreslås ophævet.

Der er i dag et stort sagspres på Landsskatteretten og færre sager ved skatteankenævne end tidligere. Forslaget har til formål bedre at udnytte kapaciteten hos skatteankenævne og bidrager til, at sagerne fordeles til afgørelsesmyndighederne efter objektive kriterier, herunder at sagstyper målrettes afgørelsesmyndighedernes kompetencer.

Efter forslaget afskaffes fritvalgsordningen, således at en klage over en skatteansættelse for en fysisk person, der efter reglerne skal visiteres til et skatteankenævn, ikke af klageren kan vælges behandlet af Landsskatteretten.

2.5. Harmonisering af klagegebyr

2.5.1. Gældende ret

Det gældende klagegebyr udgør 400 kr. Baggrunden for det eksisterende klagegebyr er etableringen af Skatteankestyrelsen, hvor sekretariatsbetjeningen af Landsskatteretten og skatte-, motor- og vurderingsankenævne blev samlet i Skatteankestyrelsen, og hvorefter der på alle klagesager, med undtagelse af klagesager om inddrivelse af gæld og klagesager om aktindsigt, som skal behandles af Landsskatteretten og ankenævne, pålægges et gebyr på 300 kr. (2010-niveau), svarende til 400 kr. i 2018-niveau. Grundbeløbet reguleres efter personskatteovens § 20, jf. skatteforvaltningslovens § 35 c, stk. 1.

Klagegebyret tilbagebetales ved helt eller delvist medhold i klagen eller ved helt eller delvist medhold i en efterfølgende domstolsprøvelse af klagemyndighedens afgørelse, hvis klagen afvises, eller hvis en genoptagelsesansøgning imødekommes som følge af en praksisændring, jf. skatteforvaltningslovens § 35 c, stk. 5. Beløbet tilbagebetales ikke, hvis klagen indbringes for domstolene efter overspringsreglen i skatteforvaltningslovens § 48, stk. 2, eller hvis klagen tilbagekaldes, medmindre tilbagekaldelsen sker i forbindelse med, at den myndighed, der har truffet den påklagede afgørelse, genoptager sagen, jf. skatteforvaltningslovens § 35 c, stk. 6.

I forbindelse med ændringen af skatteforvaltningslovens § 35 c ved lov nr. 688 af 8. juni 2017 er klagegebyret ændret til 900 kr. (2010-niveau), hvilket svarer til et klagegebyr på 1.000 kr. (2018-niveau), for så vidt angår klager over de nye vurderinger efter ejendomsvurderingsloven. Loven trådte i kraft den 1. januar 2018 og har virkning fra og med den 1. januar 2020, jf. lov nr. 1729 af 27. december 2018 om ændring af ejendomsvurderingsloven og forskellige andre love. For klager over øvrige afgørelser truffet af Skatteforvaltningen m.v., der efter § 35 a, stk. 1, indgives til Skatteankestyrelsen, er klagegebyret forsat 300 kr. (2010-niveau).

2.5.2. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at klagegebyret over afgørelser truffet af Skatteforvaltningen hæves fra 400 kr. til 1.000 kr. (2018-niveau), dvs. 900 kr. (2010-niveau). Grundbeløbet skal forsat reguleres efter personskatteovens § 20. Gebyrforhøjelsens formål er at undgå klager over bagatelsager. Gebyrets størrelse er samtidig fastsat til et niveau, som ikke afholder borgere og virksomheder fra at klage.

Klagegebyret vil skulle indbetales, når klagen indgives til Skatteankestyrelsen, jf. skatteforvaltningslovens § 35 c, stk. 1. Klagegebyret vil skulle tilbagebetales under samme forudsætninger, som er gældende i dag, herunder f.eks. når klageren ved klagebehandlingen eller ved en efterfølgende domstolsprøvelse af klagemyndighedens afgørelse får helt eller delvist medhold, eller klagen afvises.

2.6. Direkte domstolsprøvelse

2.6.1. Gældende ret

Efter gældende ret er det en betingelse for domstolsprøvelse, at den administrative recurs er udnyttet, jf. skatteforvaltningslovens § 48, stk. 1, 1. pkt. En stævning afvises herefter ved domstolene, såfremt klageinstansen, der har behandlet sagen, ikke har taget stilling til det pågældende spørgsmål.

Efter skatteforvaltningslovens § 48, stk. 2, 1. pkt., kan borgere og virksomheder anvende den såkaldte overspringsregel og indbringe en sag for domstolene fra seks måneder efter, at sagen er påklaget til den administrative klageinstans på området, selv om klageinstansen ikke har truffet afgørelse i sagen. Dette gælder dog ikke, hvis klageren fra Skatteankestyrelsen har modtaget en sagsfremstilling med oplysninger om den afgørelse, som sagens oplysninger efter Skat-

teankestyrelsens vurdering fører til, eller hvis klageren i øvrigt i forbindelse med en høring har modtaget oplysninger om den afgørelse, som sagens oplysninger efter Skatteankestyrelsens opfattelse fører til. I disse situationer vil behandlingen af klagen være så fremskreden og ofte være så nær sin afslutning, at klagerens behov for af tidsmæssige hensyn at kunne springe klageinstansen over og indbringe afgørelsen for domstolene ikke længere vurderes at være til stede.

2.6.2. Den foreslåede ordning

Det foreslås i forlængelse af ophævelse af fritvalgsordningen at give klageren mulighed for direkte at indbringe sin klagesag for domstolene uden først at skulle vente seks måneder fra det tidspunkt, hvor klagen er indgivet til klagemyndigheden. Hermed gives der valgfrihed for klager mellem administrativ rekurs og direkte domstolsprøvelse.

Forslaget er i det væsentlige en videreførelse af den gældende ret til domstolsprøvelse efter skatteforvaltningslovens kapitel 17. Forslaget indebærer, at kravet om, at der skal være gået seks måneder efter, at en sag er indbragt for den administrative klageinstans, før en sag kan indbringes for domstolene afskaffes. Der foreslås ikke yderligere indholdsmæssige ændringer af bestemmelsens anvendelse, hverken i praksis eller retstilstanden i øvrigt.

Formålet med forslaget er, at klageren tidligere i forløbet får mulighed for at vurdere, om klageren ønsker at indbringe sagen for den administrative klageinstans, eller om klageren ønsker at »spare« sagsbehandlingstiden hos klageinstansen og i stedet indbringe sagen for domstolene. Efter forslaget vil reglen således fremadrettet give mulighed for at fravælge administrativ rekurs.

2.7. Omkostningsgodtgørelse ved direkte domstolsprøvelse

2.7.1. Gældende ret

Efter skatteforvaltningslovens § 55, stk. 1, nr. 1 og 2, kan en skattepligtig, der anvender sagkyndig bistand m.v. i sin klagesag, som udgangspunkt opnå omkostningsgodtgørelse for udgifterne hertil. Det gælder ved klage, hvor et skatteankenævn eller Landsskatteretten træffer afgørelse i sagen (nr. 1), og ved klage, hvor Skatteankestyrelsen træffer afgørelse efter regler udstedt i medfør af § 35 b, stk. 3 (nr. 2).

I medfør af § 35 b, stk. 3, er der fastsat regler i bekendtgørelse nr. 1 af 2. januar 2014 om afgørelse af visse klager i Skatteankestyrelsen. Det drejer sig om de såkaldte »kontorsager«. Dog ydes der efter § 55, stk. 2, ikke omkostningsgodtgørelse i de kontorsager, der vedrører told, afgifter eller arbejdsgiverkontrol, bortset fra hæftelsessager, og sager om registrering af køretøjer.

Det følger af § 55, stk. 1, at der ikke ydes omkostningsgodtgørelse i sager, som afgøres af et vurderingsankenævn eller et motorankenævn. Endvidere fremgår det af § 52, stk. 7, at der ikke ydes omkostningsgodtgørelse i sager om klage efter lov om inddrivelse af gæld til det offentlige eller om omkostningsgodtgørelse. De sager, der er nævnt i § 52, stk. 7, falder helt uden for godtgørelsesordningen.

Indbringes sagen for domstolene, ydes der efter § 55, stk. 4, omkostningsgodtgørelse i sager, som er godtgørelsesberettigede efter § 55, stk. 1, nr. 1-4. Det gælder dog ikke, hvis sagen angår vurdering i medfør af lov om vurdering af landets faste ejendomme eller ejendomsvurderingsloven, og sagen indbringes for domstolene efter overspringsreglen i § 48, stk. 2. Den praktiske betydning af denne bestemmelse er, at der ikke kan ydes omkostningsgodtgørelse ved overspringelse i en sag, som er blevet visiteret eller henvist til behandling ved Landsskatteretten, når den angår vurdering i medfør af lov om vurdering af landets faste ejendomme eller ejendomsvurderingsloven.

Endvidere ydes der omkostningsgodtgørelse ved domstolsprøvelse af afgørelser i sager, som er blevet behandlet i et vurderingsankenævn, et motorankenævn samt i visse vurderingssager i Skatteankestyrelsen eller i sager, som er nævnt i § 55, stk. 2, jf. ovenfor. Tilsvarende gælder det i visse genoptagelsessager om vurdering.

Som udgangspunkt er det ikke en betingelse for at opnå omkostningsgodtgørelse, at den administrative klageinstans har truffet afgørelse i sagen. Overspringsreglen i § 48, stk. 2, vil derfor kunne anvendes med den virkning, at der kan ydes omkostningsgodtgørelse ved domstolsprøvelsen, medmindre sagen er af en type, hvor adgangen til at opnå omkostningsgodtgørelse efter § 55, stk. 4, er betinget af, at klageinstansen har truffet afgørelse i sagen, sagstypen ikke er godtgørelsesberettiget, eller sagstypen ikke er omfattet af godtgørelsesordningen.

Hvis overspringsreglen anvendes i en sag, som ikke er godtgørelsesberettiget, ydes der heller ikke omkostningsgodtgørelse ved domstolsprøvelsen.

Bestemmelsen i § 54 opregner de udgifter, som anses for godtgørelsesberettigede. Det gælder efter bestemmelsens stk. 1 eksempelvis udgifter til sagkyndig bistand (nr. 1), udgifter til bevismateriale (nr. 4) og udgifter til en sagkyndigs udtalelse om, hvorvidt en afgørelse i en klage- eller retssag bør prøves ved domstolene (nr. 6). Sådanne udgifter kan godtgøres i forbindelse med en klage eller en domstolsprøvelse, hvis sagen efter sin type eller karakter er godtgørelsesberettiget. Efter praksis er det en forudsætning for, at der kan ydes omkostningsgodtgørelse for udgifter til sagkyndig bistand m.v., at den skattepligtige rent faktisk indgiver en klage til den administrative klageinstans eller udtager stævning ved domstolene, og - som udgangspunkt - at sagen ikke afvises fra realitetsbehandling som følge af oprindelige formelle mangler i forbindelse med klagen eller stævningen. Det gælder dog ikke udgifter til en sagkyndigs udtalelse om, hvorvidt en afgørelse i en klage- eller retssag bør prøves ved domstolene. Udgifterne hertil vil være godtgørelsesberettigede, uanset om sagen indbringes for domstolene, herunder eventuelt afvises helt eller delvist, eller sagen ikke indbringes.

2.7.2. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at § 55, stk. 1, tilpasses forslaget om direkte domstolsprøvelse, således at der kan ydes omkostningsgodtgørelse ved direkte domstolsprøvelse i samme omfang, som

der kan ydes omkostningsgodtgørelse ved overspringelse efter gældende regler. Det sker ved at ændre bestemmelsen, således at det ikke fremgår, at det er en betingelse for at opnå adgang til omkostningsgodtgørelse ved domstolene, at der er tale om prøvelse af en klagesag. Det er tilstrækkeligt, at der er tale om en sag, hvor et skatteankenævn eller Landskatteretten kan træffe afgørelse ved påklage, eller en sag, hvori Skatteankestyrelsen kan træffe afgørelse efter regler udstedt i medfør af § 35 b, stk. 3. Der vil således fortsat ikke kunne ske overspringelse i en sag om ejendomsvurdering med den virkning, at der kan opnås omkostningsgodtgørelse ved domstolene.

I dag er det i visse sagstyper usikkert, om der kan ydes omkostningsgodtgørelse ved overspringelse. Tilsvarende vil der efter forslaget være enkelte sagstyper, hvor det ikke umiddelbart er muligt at afgøre med sikkerhed, om der kan ydes omkostningsgodtgørelse ved direkte domstolsprøvelse.

Er sagen eksempelvis af en sådan type, at den ved påklage ville blive behandlet som en kontorsag omfattet af undtagelsesbestemmelsen i § 55, stk. 2, hvorefter der ikke ydes omkostningsgodtgørelse i den pågældende type sag, vil en direkte domstolsprøvelse af en sådan sag som udgangspunkt heller ikke være godtgørelsesberettiget. Imidlertid kan sagen eksempelvis være principiel og ville ved påklage skulle visiteres til afgørelse ved Landskatteretten. Der ville dermed kunne ydes omkostningsgodtgørelse i klagesagen efter § 55, stk. 1, nr. 1. På grund af sagens karakter ville en sådan sag derfor være godtgørelsesberettiget, hvis den blev indbragt for domstolene, jf. § 55, stk. 4, 1. pkt.

Ønsker den skattepligtige inden indbringelse af en sådan sag for domstolene sikkerhed for, at sagen også af myndighederne vurderes som principiel, må den skattepligtige påklage sagen og afvente en visitering eller henvisning af sagen. Visiteres eller henvises sagen til Landskatteretten, vil den skattepligtige have sikkerhed for, at der kan opnås omkostningsgodtgørelse ved domstolsbehandlingen ved overspringelse, hvis betingelserne i § 48, stk. 2, i øvrigt er opfyldt.

Vil den skattepligtige ikke afvente en visitering eller henvisning ved påklage, men mener den skattepligtige, at sagen også af retten vurderes som principiel, hvilket f.eks. kan komme til udtryk ved deltagelsen af 3 dommere i rettens afgørelse, jf. retsplejelovens § 12, stk. 3, vil der kunne ydes omkostningsgodtgørelse ved direkte domstolsprøvelse af sagen, hvis myndighederne finder, at betingelserne for, at sagen ved påklage ville være blevet visiteret eller henvist til Landskatteretten, er opfyldt. Det vil i første omgang være Skattestyrelsen, som vil skulle tage stilling hertil ved behandlingen af en ansøgning om omkostningsgodtgørelse, men Skattestyrelsen vil kunne indhente en udtalelse fra Skatteankestyrelsen om visiteringsspørgsmålet.

I praksis vil usikkerheden om vurderingen af sagens karakter formentlig i de fleste tilfælde betyde, at den skattepligtige vil vælge at påklage sagen og afvente visiteringen eller henvisningen.

I de specielle bemærkninger til § 1, nr. 21, er de relativt få sagstyper nævnt, der kan give anledning til usikkerhed om godtgørelsesspørgsmålet.

Forslaget går endvidere ud på at præcisere, at der kun ydes omkostningsgodtgørelse for udgifter til sagkyndig bistand m.v., som er ydet i forbindelse med påklage eller indbringelse af en sag for domstolene, og sagen som udgangspunkt ikke afvises. Herved bortses fra udgifter til en sagkyndigs udtalelse om, hvorvidt en afgørelse i en klage- eller retssag bør prøves ved domstolene. Udgifterne hertil vil være godtgørelsesberettigede, uanset om sagen indbringes for domstolene, herunder eventuelt afvises helt eller delvist, eller sagen ikke indbringes.

Ved gennemførelse af forslaget i § 1, nr. 21, hvor »ved klage« udgår af § 55, stk. 1, nr. 1 og 2, er der behov for at tage stilling til, hvilken bistand der efter, at skattemyndigheden har truffet afgørelse i 1. instans, bør være godtgørelsesberettiget.

På den ene side følger det af skatteforvaltningslovens § 54, stk. 1, nr. 6, at der ikke ydes godtgørelse for udgifter til en sagkyndigs udtalelse om, hvorvidt den skattepligtige bør påklage skattemyndighedens afgørelse. På den anden side er der i skatteforvaltningslovens § 55, stk. 5, 1. pkt., hjemmel til at godtgøre udgifter til den sagkyndiges anmodning efter § 51 om henstand med betaling af skatten ifølge skattemyndighedens afgørelse, som den skattepligtige ønsker at påklage eller indbringe for domstolene. Hjemlen kodificerer tidligere gældende administrativ praksis, idet udgifter til henstandsansmodninger blev anset for en integreret del af klage- eller retssagen. Endvidere godtgøres i administrativ praksis udgifter til udarbejdelse af klagen til klageinstansen eller stævningen til domstolene. Det sker, fordi udgifterne i praksis vurderes at knytte sig til klage- eller retssagen og ligeledes at være en integreret del heraf.

Det foreslås på den baggrund, at de godtgørelsesberettigede udgifter til sagkyndig bistand, der ydes efter, at skattemyndigheden har truffet i afgørelse i 1. instans, afgrænses på samme måde som efter gældende praksis for godtgørelsesberettigede udgifter. Det kræves således, at de er afholdt i forbindelse med påklage eller indbringelse af en sag for domstolene.

Går den skattepligtige ikke videre med skattemyndighedens afgørelse, vil bistandsudgifterne efter forslaget ikke kunne godtgøres. Det svarer til, at udgifter til sagkyndig bistand efter gældende regler heller ikke godtgøres, hvis den skattepligtige ikke indgiver en klage til den administrative klageinstans eller udtager stævning mod Skatteministeriet ved domstolene. Det foreslås således, at adgangen til at opnå omkostningsgodtgørelse er betinget af, at skattemyndighedens afgørelse påklages eller indbringes for domstolene. Dog vil udgifterne til en sagkyndigs udtalelse om, hvorvidt en afgørelse i en klage- eller retssag bør prøves ved domstolene, under alle omstændigheder kunne godtgøres.

I tilknytning hertil foreslås det, at det præciseres, at der kun ydes omkostningsgodtgørelse, i det omfang sagen ikke afvises fra realitetsbehandling som følge af oprindelige formelle

mangler i forbindelse med klagen eller stævningen. Forslaget lovfæster på dette punkt gældende praksis. Efter praksis ydes der således ikke omkostningsgodtgørelse, hvis sagen af klagemyndigheden eller domstolen afvises f.eks. som følge af, at myndigheden ikke er kompetent til at behandle sagen, hvis klagen eller stævningen afvises på grund af manglende begrundelse, eller hvis den indgives efter udløbet af klage- eller indbringelsesfristen. Det samme gælder for andre formkrav i forbindelse med klagens eller stævningens indgivelse som f.eks. et digitalt formkrav, hvorefter klagen eller stævningen skal indgives digitalt.

2.8. Forlængelse af funktionsperioden for medlemmer og suppleanter i ankenævn

2.8.1. Gældende ret

Det følger af skatteforvaltningslovens § 8, stk. 2, at medlemmer af vurderingsankenævn, skatteankenævn og fælles ankenævn udnævnes for en fireårig periode.

Det følger endvidere af § 22, stk. 8, i lov nr. 688 af 8. juni 2017, at den nuværende funktionsperiode for medlemmer og suppleanter i vurderingsankenævn, skatteankenævn og fælles ankenævn er forlænget med seks måneder til og med den 31. december 2018. Forlængelsen var begrundet i behovet for at forlænge funktionsperioden for vurderingsankenævn og de fælles ankenævn på grund af de da foreslåede ændringer i vurderingsankenævnstrukturen pr. 1. januar 2019. Forlængelse af funktionsperioden for skatteankenævn var en følge af behovet for at koordinere funktionsperioderne for de fælles ankenævn og skatteankenævne.

Det følger desuden af § 10, nr. 2, i lov nr. 1729 af 27. december 2018, at den nuværende funktionsperiode yderligere er forlænget med 12 måneder. Funktionsperioden udløber således den 31. december 2019, hvorefter den følgende funktionsperiode begynder den 1. januar 2020 og udløber den 30. juni 2022. Forlængelsen skulle bl.a. sikre bedre sammenhæng mellem den nye tidsplan for udsendelse af nye vurderinger og tidspunktet for etablering af den ny klagestruktur.

Som en del af den samlede lovpakke, som relaterer sig til boligforliget, og som har nær tilknytning til en ny vurderingsankenævnstruktur, blev der ved lov nr. 688 af 8. juni 2017 gennemført en række yderligere ændringer i skatteforvaltningsloven. Ændringerne er i udgangspunktet ikke møntet på de nuværende vurderingsankenævn, men er derimod målrettet en ny struktur for vurderingsankenævn og skal således ses i sammenhæng med implementeringen af den nye ankenævnstruktur.

Ændringerne regulerer bl.a. sammensætningen af de fremtidige vurderingsankenævn, nye krav til de vurderingsfaglige kompetencer, afskaffelse af pligten til at udarbejde og udsende en sagsfremstilling i høring i sager, der skal afgøres af vurderingsankenævn, afskaffelse af retten til et møde med Skatteankestyrelsen i visse vurderingssager, afskaffelse af borgerens frie valg af afgørelsesmyndighed i vurderingssager m.v.

Ændringerne trådte i kraft den 1. januar 2018, og skulle have haft virkning fra og med den 1. januar 2019. Virkningstidspunktet for disse ændringer blev dog ligeledes udskudt ved lov nr. 1729 af 27. december 2018 samtidigt med forlængelsen af funktionsperioden.

2.8.2. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at den nuværende funktionsperiode for medlemmer og suppleanter i skatteankenævn forlænges med seks måneder til og med den 30. juni 2020. Forslaget skal sikre, at Skatteankestyrelsen har den påkrævede procestid på seks måneder for indstilling og udnævnelse af nye medlemmer.

Det foreslås endvidere, at den nuværende funktionsperiode for medlemmer og suppleanter i vurderingsankenævn og fælles ankenævn forlænges med 1 år til og med den 31. december 2020. Forslaget skal sikre, at der ikke opstår overkapacitet i de nye vurderingsankenævn. Uden en forlængelse vil antallet af medlemmer stige fra 67 til 350 allerede fra den 1. januar 2020, selv om udsendelsen af vurderinger af ejerboliger, som det fremgår af afsnit 1.1 i de almindelige bemærkninger til lov nr. 1729 af 27. december 2018 (L 115), først påbegyndes omkring medio 2020, og at klagebehandlingen for de nye ejendomsvurderinger forventes at kunne igangsættes herefter. Antallet af vurderingsankenævnmedlemmer i de nye vurderingsankenævn har aftaltpartierne noteret sig i »Aftale om en ny ankenævnstruktur og en hurtigere vej gennem klagesystemet – Retssikkerhedspakke IV«.

Det foreslås, at reglerne om den nye vurderingsankenævnstruktur og de nye regler i skatteforvaltningsloven for behandling af klagesager, som er vedtaget ved lov nr. 688 af 8. juni 2017 og ændret senest ved lov nr. 1729 af 27. december 2018, skal have virkning fra det tidspunkt, hvor funktionsperioden for nye vurderingsankenævn efter lovforslaget foreslås at skulle begynde, dvs. den 1. januar 2021.

Den nye klagestruktur og de nye regler for klagebehandlingen vil således fortsat være afstemt med etableringen af nye vurderingsankenævn. F.eks. hænger den nye sammensætning af vurderingsankenævne tæt sammen med reglerne om sagsfordeling mellem vurderingsankenævn, Landskatteretten og Skatteankestyrelsen, som igen begrunder henvisningskompetencerne m.v. Der foreslås således overordnet set en samlet pakke bestående af nye ankenævn og ny ankenævnstruktur med tilhørende nye procedurer for klagesagsbehandlingen.

Endvidere foreslås det, at overgangsbestemmelsen vedrørende færdigbehandling af klage over afgørelser, der allerede er under behandling i Landsskatteretten, tilsvarende udskydes og ændres i overensstemmelse med det nye virkningstidspunkt for den nye ankenævnstruktur, de ændrede sagsfordelingsregler og de ændrede processuelle regler for klagesagsbehandlingen. Det vil efter forslaget indebære, at Landsskatteretten færdigbehandler klage over afgørelser, som den 1. januar 2021 er under behandling i Landsskatteretten.

2.9. Ingen omkostningsgodtgørelse i sager om klage over afgørelse om tilbagekaldelse af afgørelser om refusion af udbytteskat

2.9.1. Gældende ret

Hvis Skattestyrelsen finder, at der uretmæssigt er sket refusion af udbytteskat, vil Skattestyrelsen tilbagekalde sin afgørelse om refusion af udbytteskat over for modtageren. Denne vil typisk være en udenlandsk juridisk eller fysisk person, og Skattestyrelsen kan for at opnå dækning for kravet være nødt til at anlægge sager for udenlandske domstole mod både modtageren af den refunderede udbytteskat og andre fysiske og juridiske personer, der har været involveret i de transaktioner, der begrundes tilbagekaldelsen. Dette kan påføre staten betydelige omkostninger.

Modtagere af den refunderede udbytteskat har adgang til at få Skattestyrelsens afgørelse om tilbagekaldelse af afgørelsen om refusion af udbytteskat prøvet i det danske klage- og domstolssystem og få godtgjort udgifterne til rådgiver i den forbindelse efter reglerne om omkostningsgodtgørelse.

Det følger af skatteforvaltningslovens § 52 sammenholdt med § 55, at der ydes omkostningsgodtgørelse i forbindelse med påklage af Skattestyrelsens afgørelse til Skatteankestyrelsen med 100 pct., hvis den godtgørelsesberettigede får fuldt eller overvejende medhold i sin sag, og med 50 pct., hvis den godtgørelsesberettigede ikke får medhold i overvejende grad i sagen.

Adgangen til at opnå omkostningsgodtgørelse i forbindelse med klage- eller retssager gælder dog efter skatteforvaltningslovens § 52, stk. 7, ikke sager om klager over afgørelser om omkostningsgodtgørelse eller klager over afgørelser efter lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Disse sager holdes således helt uden for godtgørelsesordningen.

2.9.2. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at der på samme måde som i sager om klage over afgørelser om omkostningsgodtgørelse og klager over afgørelser efter lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ikke vil skulle ydes omkostningsgodtgørelse ved klage over afgørelser om tilbagekaldelse af afgørelser om refusion af udbytteskat. Det foreslås endvidere, at det sker med virkning for udgifter til sagkyndig bistand, hvor bistanden udføres den 1. januar 2020 og senere, jf. lovforslagets § 3, stk. 5

Det følger af § 55, stk. 4, at når der ikke ydes omkostningsgodtgørelse i sager om klage over Skatteforvaltningens afgørelse til den administrative klagemyndighed, ydes der heller ikke omkostningsgodtgørelse ved domstolsbehandlingen, medmindre dette er særskilt fastsat i bestemmelsen. Følgelig vil forslaget i § 1, nr. 19, ikke alene skulle gælde klagesager, men også retssager, herunder afgørelser om tilbagekaldelser fra Skattestyrelsen, som måtte blive indbragt direkte for domstolene efter den foreslåede bestemmelse i skatteforvaltningslovens § 48, stk. 1 eller 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 15.

Forslaget hindrer ikke, at Skattestyrelsens afgørelser om tilbagekaldelse af afgørelser om refusion af udbytteskat prø-

ves i det administrative klagesystem og ved domstolene. Forslaget går alene ud på, at der ikke skal kunne ydes omkostningsgodtgørelse til denne prøvelse.

Som nævnt i afsnit 2.9.1 vil Skattestyrelsen, hvis den finder, at der uretmæssigt er sket refusion af udbytteskat, tilbagekalde sin afgørelse om refusion af udbytteskat over for modtageren, som typisk vil være en udenlandsk juridisk eller fysisk person. Det er kendetegnende for sager om uretmæssig refusion af udbytteskat, at de i vidt omfang har sammenhæng med finansielle transaktioner, der involverer et betydeligt antal parter. Erfaringen har vist, at Skattestyrelsen kan være nødt til at anlægge et betydeligt antal sager for udenlandske domstole for at sikre dækning for sine krav – ofte både over for udbyttmodtagerne og andre involverede parter.

Med adgangen til også at få prøvet Skattestyrelsens afgørelse om tilbagekaldelse ved den danske administrative klagemyndighed og både ved de danske og ved de udenlandske domstole har modtagerne af udbytteskatten ofte »to skud i bøsken« over for den danske stat – begge med betydelige omkostninger for den danske stat – og hertil kommer de yderligere sagsanlæg for udenlandske domstole, som sagerne kan nødvendiggøre.

Forslaget er begrundet i, at det på den baggrund ikke findes rimeligt, at typisk udenlandske selskaber, pensionskasser og fonde har adgang til at anvende en dansk tilskudsordning til at få prøvet tilbagekaldelser af afgørelser om refusion af udbytteskat ved den administrative klagemyndighed og eventuelt domstolene.

3. Økonomiske og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Ændringen af klagegebyret fra 400 kr. til 1.000 kr. i 2018-niveau skønnes at medføre en mindre sagsindgang, der kan frigøre sagsbehandlerressourcer til andre sager.

Harmoniseringen af klagegebyret forventes at medføre en øget gebyrindtægt af et begrænset omfang, når der også tages hensyn til tilbagebetaling af klagegebyret ved helt eller delvist medhold og den forventede mindre sagsindgang.

Som følge af tiltagene om momsskøn, ændring af kompetence til afgørelse af visse sager og ophævelse af fritvalgsordningen på skatteområdet, sker der en omfordeling af sager mellem afgørelsesmyndigheder, der alt andet lige betyder, at der samlet set bliver afgjort flere sager i skatteankenævnene og færre sager i Landsskatteretten. Det kan medføre en omfordeling af ressourcer inden for Skatteministeriets totaløkonomiske ramme.

Forslaget om tilpasning af reglerne om omkostningsgodtgørelse til forslaget om direkte domstolsprøvelse skønnes ikke at have nævneværdige økonomiske konsekvenser for det offentlige. De merudgifter til ordningen med omkostningsgodtgørelse, der følger af forslaget om tilpasning af godtgørelsesreglerne til forslaget om direkte domstolsprøvelse, modsvares delvis af besparelsen i udgifter til omkostningsgodtgørelse, der følger af overspringelsen af afgørelsen ved klageinstansen og eventuel efterfølgende domstolsprø-

øvelse. Ydermere vil den direkte domstolsprøvelse medføre et begrænset antal sager, der ikke skal behandles ved klageinstansen.

Lovforslaget vurderes at efterleve principperne om digitaliseringsklar lovgivning. Det har i den forbindelse bl.a. været overvejet, om der ved klagesagsbehandlingen kunne gøres brug af objektive kriterier. Skatteministeriet vurderer, at der ved klagesagsbehandlingen, ofte er tale om komplekse problemstillinger vedrørende flere retsgrundlag, der gør det nødvendigt at anlægge en faglig helhedsvurdering, herunder skønsudøvelse. Disse forhold gør anvendelsen af objektive kriterier uhensigtsmæssig.

Forslaget om at holde sager om klage over afgørelser om tilbagekaldelse af afgørelser om refusion af udbytteskat ude af ordningen med omkostningsgodtgørelse forventes at medføre færre udgifter til omkostningsgodtgørelse fremadrettet. Under de gældende regler skønnes det med usikkerhed, at udgifterne til omkostningsgodtgørelse i sager vedr. tilbagekaldelse af afgørelser om refusion af udbytteskat kan udgøre i størrelsesordenen 3,5-4,5 mio. kr. årligt i 2020-2030. En del af disse udgifter vil med de foreslåede ændringer fortsat skulle afholdes, idet der stadig vil være mulighed for at få godtgjort udgifter til sagkyndig bistand afholdt før 1. januar 2020. Lovforslaget indebærer ikke en nedjustering af udgiftsskønnet for kontoen, idet der i den nuværende budgettering ikke er taget højde for en tilstrømning af omkostningsgodtgørelsessager på udbytteområdet. De marginale merudgifter forbundet med godtgørelsen af udgifter afholdt før 1. januar 2020 vurderes at falde ind under den almindelige usikkerhed på kontoen.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget skønnes ikke at have nævneværdige økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget vurderes at efterleve principperne for agil erhvervsrettet regulering.

Lovforslaget sikrer, at der ved direkte domstolsprøvelse af afgørelser fra 1. instansen i sagstyper, som er godtgørelsesberettigede ved påklage, ydes godtgørelse for udgifterne ved domstolsbehandlingen. Dog vil den erhvervsdrivende - hvis denne forinden domstolsprøvelsen vil have vished om godtgørelsesspørgsmålet - skulle påklage 1. instansens afgørelse og afvente Skatteankestyrelsens visitering i visse sagstyper. Det vil være tilfældet, hvor udgangspunktet er, at der ikke ydes omkostningsgodtgørelse ved påklage, men hvor sagen kan være af en sådan karakter, at den ville være blevet visiteret til Landsskatteretten, hvis den var blevet påklaget, hvorved den bliver godtgørelsesberettiget. Det vurderes imidlertid, at der vil være tale om et begrænset antal sager.

Forslaget om at holde sager om klage over afgørelser om tilbagekaldelse af afgørelser om refusion af udbytteskat ude af ordningen med omkostningsgodtgørelse skønnes ikke at få nævneværdig betydning for borgere og virksomheder uden for den del af rådgiverbranchen her i landet, som yder sagkyndig bistand til de pågældende virksomheder m.v.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget skønnes ikke at have nævneværdige administrative konsekvenser for borgerne.

Lovforslaget sikrer, at der ved direkte domstolsprøvelse af afgørelser fra 1. instansen i sagstyper, som er godtgørelsesberettiget ved påklage, ydes godtgørelse for udgifterne ved domstolsbehandlingen. Dog vil borgeren - hvis denne forinden domstolsprøvelsen vil have vished om godtgørelsesspørgsmålet - skulle påklage 1. instansens afgørelse og afvente Skatteankestyrelsens visitering i visse sagstyper. Det vil være tilfældet, hvor udgangspunktet er, at der ikke ydes omkostningsgodtgørelse ved påklage, men hvor sagen kan være af en sådan karakter, at den ville være blevet visiteret til Landsskatteretten, hvis den var blevet påklaget, hvorved den bliver godtgørelsesberettiget. Det vurderes imidlertid, at der vil være tale om et begrænset antal sager.

Forslaget om at holde sager om klage over afgørelser om tilbagekaldelse af afgørelser om refusion af udbytteskat ude af ordningen med omkostningsgodtgørelse skønnes ikke at få nævneværdig betydning for borgerne.

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter.

8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 22. januar til den 19. februar 2019 og fra den 3. september til den 9. september 2019 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

3F, 3F Privat Service, Hotel og Restauration, Advokatsamfundet, Akademikerne, Ankestyrelsen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, ATP, Boligselskabernes Landsforening, borger- og retssikkerhedschefen i Skatteforvaltningen, Brancheforeningen for Decentral Kraftvarme, Brancheforeningen for Husstandsvindmøller, Bryggeriforeningen, Business Danmark, Børnerådet, Børsmæglerforeningen, CEPOS, Cevea, Coop, DAKOFA, Danmarks Skibskreditfond, Danmarks Statistik, Danmarks Vindmølleforening, Dansk Affaldsforening, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Automobilforhandler Forening, Dansk Byggeri, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Gartneri, Dansk Iværksætterforening, Dansk Landbrugsrådgivning, Dansk Metal, Dansk Fjernvarme, Dansk Told- og Skatteforbund, Danske Advokater, Danske A-kasser, Danske Boligadvokater, Danske Familieadvokater, Danske Rederier, Danske Regioner, Danske Universiteter, DANVA, Datatilsynet, DEA, De Samvirkende Købmænd, Den Danske Dommerforening, Den Danske Fondsmæglerforening, DI, DI Transport, Digitaliseringsstyrelsen, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, DTL, DVCA, Ejendomsforeningen Danmark, Eksportrådet, Energinet.dk, Energistyrelsen, Ejerlejlighedernes Landsforening, Erhvervsstyrelsen – Team Effektiv Regulering,

FDIH, FH - Fagbevægelsens Hovedorganisation, Finans Danmark, Finans og Leasing, Finansforbundet, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, Finanstilsynet, FOA, Foreningen af Danske Skatteankenævn, Foreningen af De Private Dagplejere, Foreningen Danske Revisorer, Foreningen for Platformsøkonomi i Danmark, Forsikring & Pension, Forsikringsmæglerforeningen, Frie Funktionærer, FSE, Fritidshusejernes Landsforening (FL), FSR - danske revisorer, HK-Kommunal, HK-Privat, HOFOR, Greenpeace Danmark, HORESTA, IBIS, Ingeniørforeningen i Danmark, Investering Danmark, ISOBRO, It-Branchen, Justitia, KL, Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, Kooperationen, Kraka, Kristelig Arbejdsgiverforening, Kristelig Fagforening, Landbrug & Fødevarer, Landsskatteretten, Ledernes Hovedorganisation, Lejernes Landsorganisation i Danmark, Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtidsfond, Mellemfolkeligt Samvirke, Miljøstyrelsen, Mineralolie Brancheforeningen, Moderniseringsstyrelsen, Nationalbanken, Naturstyrelsen, Plastindustrien, Restaurationsbranchen.dk, Retssikkerhedssekretariatet, Rigsombuddet på Færøerne, Rigspolitichefen,

Rigsrevisionen, Rockwoolfonden, Sammenslutningen af Landbrugets Arbejdsgiverforeninger, Parcelhusejernes Landsorganisation, Rådet for Socialt Udsatte, SEGES, Serviceforbundet, Skatteankestyrelsen, SMVdanmark, Spillemyndigheden, SRF Skattefaglig Forening, Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet, Statsforvaltningen, Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, Styrelsen for Videregående Uddannelser, Søfartsstyrelsen, Teleindustrien, Trafik-, Bygge- og Boligstyrelsen, Vurderingsankenævnforeningen og Ældre Sagen.

Den del af lovforslaget, der vedrører overgangsreglerne, har ikke været i høring.

Et udkast til lovforslagets § 1, nr. 19, om afskæring af omkostningsgodtgørelse i sager om klage over afgørelser om tilbagekaldelse af afgørelser om refusion af udbytteskat har i perioden 17. september 2019 til den 24. september 2019 været sendt i særskilt høring hos ovennævnte myndigheder og organisationer.

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Begrænsede positive konsekvenser.	Begrænsede negative konsekvenser
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Mindre negative konsekvenser
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Lovforslaget skønnes ikke at have nævneværdige økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Lovforslaget skønnes ikke at have nævneværdige administrative konsekvenser for erhvervslivet.
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Lovforslaget skønnes ikke at have nævneværdige administrative konsekvenser for borgerne
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	(Beskriv forholdet til EU-retten/anfør »Lovforslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter«) Lovforslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter	
[Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering]/Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)	JA	NEJ X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Efter gældende ret kan der ikke klages til skatteankenævnet over afgørelser vedrørende moms, afgifter og told. Sådanne afgørelser kan kun påklages til Landsskatteretten, medmindre der er tale om sager, som er delegeret til afgørelse i Skatteankestyrelsen efter bekendtgørelse nr. 1 af 2. januar 2014 om afgørelse af visse klager i Skatteankestyrelsen.

Klager over skønsmæssig ansættelse af moms efter opkrævningslovens § 5, stk. 2, behandles efter gældende ret sammen med en eventuel klage over en skønsmæssig ansættelse af indkomst, fordi sagerne mest hensigtsmæssigt og effektivt behandles sammen, når de udspringer af samme forhold. Både indkomstsagen og momsagen afgøres af Landsskatteretten, jf. skatteforvaltningslovens § 35 b, stk. 1, 3. pkt.

Det foreslås, at skatteankenævnene skal kunne afgøre klager over Skatteforvaltningens afgørelser vedrørende fysiske personer og dødsboer om skønsmæssige ansættelser af moms efter opkrævningslovens § 5, stk. 2, således at momsagen lige såvel som indkomstsagen, kan afgøres af skatteankenævnene.

Sager, hvor der ud over en skønsmæssig forhøjelse af moms efter opkrævningslovens § 5, stk. 2, også er andre momsmæssige reguleringer, f.eks. nægtelse af momsfradrag m.v., vil fortsat skulle afgøres af Landsskatteretten.

Forslaget omfatter afgørelser efter opkrævningslovens § 5, stk. 2. Efter denne bestemmelse kan Skatteforvaltningen ansætte en virksomheds skyldige beløbskønsmæssigt, hvis størrelsen af beløbet ikke kan opgøres på grundlag af virksomhedens regnskaber. Tilsvarende gælder, hvis en virksomhed har modtaget et for stort beløb som godtgørelse, og størrelsen af det beløb, som virksomheden derfor skal tilbagebetale, ikke kan opgøres på grundlag af virksomhedens regnskaber.

Subjektet for momsopkrævning er den selvstændigt erhvervsdrivende identificeret ved dennes cvr-nr. Det afgørende for, om en skønsmæssig ansættelse er omfattet af forslaget, vil være, at det er en fysisk person eller et dødsbo, jf. skatteforvaltningslovens § 5, stk. 1, 1. pkt., som driver virksomhed som selvstændigt erhvervsdrivende og ikke i selskabsform.

Momssubjekter kan – ud over at være fysiske personer eller dødsboer – f.eks. være interessentskaber eller andre subjekter, der anses for transparente i forhold til indkomstskat. En skønsmæssig ansættelse af indkomstskat kan foretages over for f.eks. to eller flere interessenter (fysiske eller juridiske personer) som skattesubjekter, mens der kun foretages én skønsmæssig momsansættelse rettet mod selve interessentskabet som momssubjekt. I det tilfælde, hvor der er tale om interessentskaber, kommanditselskaber og lignende subjekter, vil en afgørelse om skønsmæssig ansættelse af moms

ikke skulle behandles i skatteankenævnene, da der ikke er tale om en fysisk person som subjekt.

Det foreslås, at en klage over skønsmæssige ansættelser af indkomstskat og moms for fysiske personer og dødsboer hovedsageligt vil skulle behandles samlet i et skatteankenævn.

Et eksempel til illustration af forslaget er, at Skatteforvaltningen over for en fysisk person har truffet afgørelse om skønsmæssig ansættelse af indkomsten efter skattekontrollovens § 74, stk. 1, som følge af manglende oplysning om indkomsten, ligesom Skatteforvaltningen samtidig har truffet afgørelse om, at virksomhedens – i dette tilfælde den fysiske persons – momstilsvar ligeledes må ansættes skønsmæssigt efter opkrævningslovens § 5, stk. 2. Der klages over begge dele. Her vil udgangspunktet være, at både klagen over den skønsmæssige ansættelse af indkomstskat såvel som den skønsmæssige ansættelse af moms skal behandles og afgøres af et skatteankenævn.

Til nr. 2

Forslaget om at »eller klageren vælger, at sagen skal afgøres af Landsskatteretten efter § 35 b, stk. 5« udgår, er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 9. Ændringen er af teknisk karakter.

Efter gældende ret fordeles og visiteres klager over afgørelser om subjektiv skattepligt samt afgørelser truffet efter aktieavancebeskatningsloven og kursgevinstloven efter den generelle regulering vedrørende indkomstsattesager efter skatteforvaltningslovens §§ 5, 11 og 35 b, og sagerne afgøres af Skatteankenævnene i det omfang de ikke er principielle.

Klager over afgørelser om subjektiv skattepligt samt klager over afgørelser truffet efter aktieavancebeskatningsloven og kursgevinstloven afgøres af skatteankenævnene, i det omfang klageren er en fysisk person eller et dødsbo i henhold til skatteforvaltningslovens § 5, stk. 1, nr. 2, 3 og 4. Hvis klageren opfylder en af betingelserne i skatteforvaltningslovens § 21, stk. 4, nr. 1-5, og dermed anses for principiel, bliver sagen visiteret til afgørelse i Landsskatteretten, jf. skatteforvaltningslovens § 35 b, stk. 1, 2. pkt. Klagen kan ligeledes blive visiteret til afgørelse i Landsskatteretten, hvis klagen udspringer af samme forhold som en sag, der verserer ved Landsskatteretten, jf. skatteforvaltningslovens § 35 b, stk. 1, 3. pkt.

Hvis klageren ikke er en fysisk person eller et dødsbo, afgøres klagen af Landsskatteretten, jf. skatteforvaltningslovens § 11, stk. 1, nr. 1.

Det foreslås, at det, som er tilfældet efter gældende ret, skal være udgangspunktet, at klageren som subjekt er afgørende for sagsfordelingen. Det foreslås som supplement hertil dog, at klagesager om subjektiv skattepligt, kursgevinster og –tab samt aktieavancer og –tab fremover skal afgøres af Landsskatteretten i stedet for et af skatteankenævnene, selv om klageren måtte være en fysisk person eller et dødsbo. En forholdsmæssig høj andel af klagerne vælger allerede i dag en sådan klage afgjort af Landsskatteretten.

I klagesager om subjektiv skattepligt for fysiske personer indgår ofte komplekse problemstillinger vedrørende flere retsgrundlag, hvilket gør sagerne egnede til afgørelse i Landsskatteretten. Som eksempel kan nævnes udfyldende fortolkning af reglerne i kildeskattelovens §§ 1 og 2, §§ 48 E-F om forskerskatteordningen samt lempelsesbestemmelser i f.eks. ligningslovens §§ 33 og 33 A og fortolkningen af indgåede dobbeltbeskatningsoverenskomster.

Ligeledes er klager over afgørelser truffet efter kursgevinstloven eller aktieavancebeskatningsloven kendetegnet ved teknisk juridisk kompleksitet og samspil mellem forskellige bestemmelser i kapitalgevinstbeskatningslovgivningen, der gør dem velegnede til afgørelse i Landsskatteretten. Som eksempel kan nævnes fortolkningsspørgsmål om kvalificering af forskellige typer objekter i forhold til kapitalgevinstbeskatningslovene.

Forslaget vil medføre, at det ikke alene er delspørgsmål, der vil overgå til afgørelse i Landsskatteretten. Hvis en klage eksempelvis både vedrører spørgsmål om subjektiv skattepligt og den efterfølgende skatteansættelse, vil forslaget have den konsekvens, at hele klagen – og dermed både spørgsmålet om den subjektive skattepligt og den efterfølgende skatteansættelse – skal afgøres i Landsskatteretten.

Som et eksempel til illustration af forslaget kan nævnes, at Skatteforvaltningen over for en fysisk person har truffet afgørelse om, at vedkommende er fuldt skattepligtig til Danmark efter kildeskattelovens § 1, stk. 1, nr. 1, jf. kildeskattelovens § 7. Samtidig har Skatteforvaltningen truffet afgørelse om, at vedkommende er skattepligtig af avance ved salg af en ejendom efter ejendomsavancebeskatningslovens § 1. Der klages over begge dele. Klagen skal herefter behandles og afgøres af Landsskatteretten, da klagen delvis angår spørgsmålet om subjektiv skattepligt.

Som et andet eksempel kan nævnes, at Skatteforvaltningen over for en fysisk person har truffet afgørelse om, at vedkommende ikke opfylder betingelserne for at kunne opnå beskatning efter ordningen i kildeskattelovens §§ 48 E-F, hvorfor der i stedet skal ske beskatning efter de almindelige regler, ligesom Skatteforvaltningen samtidig har truffet afgørelse om, at personen er skattepligtig af værdi af fri bil efter ligningslovens § 16, stk. 4. Der klages over begge dele. Klagen skal herefter behandles og afgøres af Landsskatteretten, da klagen delvis angår spørgsmålet om subjektiv skattepligt.

Til nr. 3

Efter gældende ret udnævner skatteministeren, eller den, som ministeren bemyndiger dertil, medlemmer af skatteankenævn. Udnævnelsen foretages efter indstilling fra kommunalbestyrelserne. Kun personer, der er valgbare til en kommunalbestyrelse, kan indstilles af den pågældende kommunalbestyrelse. Hver kommunalbestyrelse skal mindst indstille én person til hver af kommunens pladser i nævnet og én person som suppleant for denne.

Efter gældende ret stilles der ikke krav til relevant uddannelse for nævnsmedlemmerne.

Det foreslås, at lægmandselementet i skatteankenævne suppleres med personer med egentlig skattefaglig indsigt og relevant uddannelse, f.eks. juridisk kandidateksamen, cand.merc.aud. eller lignende, således at nævne som helhed får en styrket skattefaglighed.

De særlige medlemmer kan fungere i alle skatteankenævn, og de er således ikke bundet til et bestemt skatteankenævn. Skatteministeren udnævner otte af de særlige medlemmer efter indstilling fra relevante institutioner og organisationer på skatteområdet på baggrund af skattefaglige kompetencer og erfaring med skattespørgsmål, og to udnævnes af skatteministeren uden indstilling. Skatteministeren vil fastsætte nærmere regler om de særlige medlemmer i medfør af skatteforvaltningslovens § 10, stk. 5.

Den foreslåede bestemmelse indebærer således en styrkelse af fagligheden i skatteankenævne.

Det foreslås, at indstillingerne til skatteankenævne generelt afspejler et repræsentativt udsnit af befolkningen.

Den foreslåede bestemmelse indebærer således, at det skal indgå som et element i vurderingen af hvilke medlemmer, der skal indstilles til skatteankenævne, at den samlede medlemssammensætning skal være tilstrækkelig repræsentativ.

Indstillingerne skal forholde sig til bl.a. køn, alder og etnicitet.

Til nr. 4

Efter gældende ret udnævner skatteministeren, eller den, som ministeren bemyndiger dertil, medlemmer af vurderingsankenævn. Den ene halvdel af medlemmerne udnævnes efter indstilling fra kommunalbestyrelsen. Ved kommunalbestyrelsens indstilling anvendes den metode, der er beskrevet i § 25 i lov om kommunernes styrelse. Af den anden halvdel af medlemmerne udnævnes halvdelen på baggrund af vurderingsfaglige kompetencer og lokalkendskab efter indstilling fra Finans Danmark, og halvdelen på baggrund af vurderingsfaglige kompetencer og lokalkendskab efter indstilling fra Dansk Ejendomsmæglerforening. Der kan kun indstilles personer, som er valgbare til en kommunalbestyrelse her i landet.

Det foreslås, at indstillingerne til vurderingsankenævne generelt afspejler et repræsentativt udsnit af befolkningen.

Den foreslåede bestemmelse indebærer således, at det skal indgå som et element i vurderingen af, hvilke medlemmer der skal indstilles til vurderingsankenævne, at den samlede medlemssammensætning skal være tilstrækkelig repræsentativ.

Indstillinger skal forholde sig til bl.a. køn, alder og etnicitet osv.

Til nr. 5

Efter gældende ret udnævner skatteministeren, eller den, som ministeren bemyndiger dertil, medlemmer af motorankenævn. Mindst to af medlemmerne udnævnes efter indstilling fra hovedorganisationerne af bilejere. Ét af de indstille-

de medlemmer og dennes suppleant skal være teknisk kyndige, og ét af de indstillede medlemmer og dennes suppleant skal være handelskyndige. De resterende medlemmer udnævnes efter indstilling fra forhandlerorganisationerne i bilbranchen. Der kan kun indstilles personer, som er valgbare til en kommunalbestyrelse her i landet.

Det foreslås, at indstillingerne til motorankenævnene generelt afspejler et repræsentativt udsnit af befolkningen.

Den foreslåede bestemmelse indebærer således, at det skal indgå som et element i vurderingen af, hvilke medlemmer der skal indstilles til motorankenævnene, at medlemssammensætningen skal være tilstrækkelig repræsentativ.

Indstillinger skal forholde sig til bl.a. køn, alder og etnicitet osv.

Til nr. 6

Efter gældende ret kan skatteministeren under særlige omstændigheder undlade at udnævne en indstillet person til skatte-, vurderings- og motorankenævn og anmode om, at der indstilles en anden person. Sådanne særlige omstændigheder kan f.eks. være manglende indgivelse af selvangivelse eller manglende overholdelse af en afdragsordning og omfatter således ikke hensynet til at understøtte en alsidig sammensætning af ankenævnene.

Den foreslåede nye bestemmelse i skatteforvaltningslovens § 8, stk. 7, medfører, at skatteministeren får mulighed for at undlade at udnævne de indstillede personer og anmode om, at der foretages en ny indstilling, hvis de indstillede personer ikke i tilstrækkelig grad udgør et repræsentativt udsnit af befolkningen.

Forslaget medfører, at skatteministeren foretager en samlet skønsmæssig vurdering af indstillingerne til de enkelte ankenævne for at understøtte, at den enkelte indstilling i tilstrækkelig grad er repræsentativ.

Forslaget har ikke til hensigt at være en udvidelse af skatteministerens eksisterende adgang til under særlige omstændigheder at undlade at udnævne en indstillet person, da forslaget retter sig mod indstillingen som helhed.

Skatteministeren skal ved vurderingen af indstillingerne som helhed inddrage hensynet til en repræsentativ sammensætning af ankenævnene, herunder en alders- og kønsfordeling, der udgør et repræsentativt udsnit af befolkningen. Skatteministeren tager ved vurderingen højde for, at der ikke med sikkerhed kan opnås en sådan spredning i alle ankenævnene, ligesom der ikke med sikkerhed kan opnås den samme spredning på tværs af ankenævntyperne.

Til nr. 7

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 9. Ændringen er af teknisk karakter.

Til nr. 8

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 9. Ændringen er af teknisk karakter.

Til nr. 9

Efter gældende ret kan en klager vælge, at en klagesag, der er visiteret til et skatteankenævn, i stedet skal behandles af Landsskatteretten, jf. skatteforvaltningslovens § 35 b, stk. 5. Klagerens valg skal være meddelt Skatteankestyrelsen senest 4 uger efter, at klageren har modtaget meddelelse om, at klagen er visiteret til et skatteankenævn.

Det foreslås at ophæve skatteforvaltningslovens § 35 b, stk. 5, og dermed afskaffe retten til frit at vælge, om en sag, der er visiteret til et skatteankenævn, i stedet skal behandles af Landsskatteretten.

Det foreslås således, at hvis en klage over en skatteansættelse for en person eller et dødsbo ikke anses for principiel, eller hvis den ikke hænger sammen med en anden sag, som verserer ved eller samtidig visiteres til Landsskatteretten, jf. skatteforvaltningslovens § 35 b, stk. 1, 2. og 3. pkt., vil klagen blive visiteret til et skatteankenævn uden mulighed for at blive behandlet af Landsskatteretten på baggrund af klagerens eget ønske.

Som eksempel til illustration af forslaget kan nævnes, at en fysisk person har indgivet en klage over en skønsmæssig ansættelse af indkomstskat inden den 1. januar 2020. Klagen er ikke inden den 1. januar 2020 visiteret af Skatteankestyrelsen, og klageren har endnu ikke tilkendegivet et valg af Landsskatteretten efter nugældende skatteforvaltningslovs § 35 b, stk. 5. Klageren vil i dette tilfælde fortsat fra den 1. januar 2020 kunne vælge at få klagen behandlet i Landsskatteretten, jf. nugældende skatteforvaltningslovs § 35 b, stk. 5, hvis Skatteankestyrelsen visiterer klagen til afgørelse i et skatteankenævn.

Et andet eksempel til illustration af forslaget er, at en fysisk person inden den 1. januar 2020 har indgivet en klage over Skatteforvaltningens afgørelse om at anse personen for fuldt skattepligtig til Danmark efter kildeskattelovens § 1, stk. 1, nr. 1, jf. kildeskattelovens § 7. Klagen er inden den 1. januar 2020 visiteret af Skatteankestyrelsen til afgørelse i et skatteankenævn, og klageren har ikke efter nugældende skatteforvaltningslovs § 35 b, stk. 5, valgt, at klagen i stedet skal behandles af Landsskatteretten. Klagen vil derfor fortsat fra den 1. januar 2020 skulle behandles og afgøres af et skatteankenævn.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.4.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger for den nærmere begrundelse herfor.

Til nr. 10

Efter gældende ret skal der for en klage over afgørelser truffet af Skatteforvaltningen eller Skatterådet og over afgørelser, som er truffet af andre myndigheder, som efter anden lovgivning er henlagt til afgørelse i Landsskatteretten eller Skatteankestyrelsen, betales et gebyr på 300 kr. (2010-niveau) svarende til 400 kr. i 2018-niveau. For klager i vurderingssager efter ejendomsvurderingsloven skal betales et gebyr på 900 kr. (2010-niveau). Undtaget for betaling af klagegebyr er klager over afgørelser vedrørende aktindsigt og klager over afgørelser efter lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås, at klagegebyret over afgørelser truffet af Skatteforvaltningen eller Skatterådet m.v., jf. skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 1, harmoniseres med klagegebyret i klager over vurderingssager.

Det foreslås således, at klagegebyret i klager omfattet af skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 1, ændres. Dette medfører, at klagegebyret vil udgøre 1.000 kr. i 2018-niveau.

Med forslaget foreslås klagegebyret over afgørelser truffet af skatteforvaltningen eller Skatterådet m.v., jf. § 35 a, stk. 1, forhøjet til samme beløb som klagegebyret i klager over vurderingssager efter ejendomsvurderingsloven, jf. skatteforvaltningslovens § 6, stk. 1, nr. 3. Grundbeløb vil fortsat skulle reguleres efter personskattelovens § 20. Gebyrforhøjelsen har til formål at undgå klager over bagatelsager.

Som konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 9, foreslås desuden, at »jf. dog stk. 2,« udgår, da stk. 2 foreslås ophæves. Ændringen er af teknisk karakter.

Til nr. 11

Som konsekvens af forslaget foreslås det at ophæve skatteforvaltningslovens § 35 c, stk. 2, om, at der ved klager omfattet af skatteforvaltningslovens § 6, stk. 1, nr. 3, om klagegebyr i vurderingssager efter ejendomsvurderingsloven.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 10. Ændringen er af teknisk karakter.

Til nr. 12

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 11. Ændringen er af teknisk karakter.

Til nr. 13

Forslaget er en konsekvens af det samtidigt fremsatte forslag til § 1, nr. 9. Ændringen er af teknisk karakter.

Til nr. 14

Forslaget er en konsekvens af det samtidigt fremsatte forslag til § 1, nr. 15. Ændringen er af teknisk karakter.

Til nr. 15

Efter skatteforvaltningslovens § 48, stk. 1, kan en afgørelse først indbringes for domstolene, når den administrative rekurs har været udnyttet.

Skatteforvaltningslovens § 48, stk. 2, hjemler adgang til at indbringe en afgørelse for domstolene, når der er forløbet mere end 6 måneder efter indbringelse for den administrative klageinstans, selv om der endnu ikke er truffet en afgørelse.

Det foreslås, at kravet i lovens § 48, stk. 2, om, at der skal være forløbet mere end 6 måneder efter sagens indbringelse for den administrative klageinstans, før sagen kan indbringes for domstolene, afskaffes.

Det foreslås således at afskaffe kravet i skatteforvaltningslovens § 48, stk. 2, om udnyttelse af den administrative rekurs før domstolsprøvelse.

Forslaget er i det væsentlige en videreførelse af den gældende skatteforvaltningslov § 48, stk. 1 og 2. Der er ikke tiltænkt yderligere indholdsmæssige ændringer af bestemmelsens anvendelse, hverken i praksis eller retstilstanden i øvrigt udover afskaffelsen af 6-månederskravet.

Forslaget ændrer ikke ved, at klager inden for en frist på 3 måneder som hidtil kan indbringe en afgørelse for domstolene, når den administrative klageinstans på området enten har efterprøvet afgørelsen eller har afvist klagen.

Det foreslås, at klageren skal kunne indbringe sagen for domstolene direkte, dvs. uden at klage først, eller på et hvilket som helst tidspunkt, efter at klagesagen er anlagt. Klageren skal således ikke vente seks måneder, før et »omvalg« fra klagesagsbehandling til domstolsbehandling kan foretages, men kan således også indbringe sagen for domstolene, straks efter at klagen er indgivet. Dette gælder indtil det tidspunkt, hvor klageren ved høring modtager oplysning om indholdet af den afgørelse, som sagens oplysninger efter skatteankesforvaltningens vurdering fører til. Fra dette tidspunkt, og til afgørelse træffes i klagesagen, kan klager ikke vælge at indbringe sagen for domstolene, men må afvente afgørelsen. Efter skatteforvaltningslovens § 48, stk. 3, kan denne afgørelse, som er en endelig administrativ afgørelse, indbringes for domstolene inden for en frist på 3 måneder fra sagens afgørelse.

Hvis en borger eller virksomhed vælger at indbringe en afgørelse truffet af f.eks. Skatteforvaltningen eller Skatterådet for domstolene, vil det inden for klagefristen på 3 måneder fra afgørelsens modtagelse, jf. skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 3, fortsat være muligt at hæve retssagen og i stedet indgive klage.

Ved valg af domstolsprøvelse – enten direkte eller efter forudgående indgivelse af klage – vil muligheden for Folketings Ombudsmands stillingtagen til sagen fortabes. Ombudsmandens virksomhed omfatter ikke domstolene, og Ombudsmanden vil således skulle afvise at behandle en klage over en afgørelse, som er indbragt for domstolene. Derimod kan en borger og virksomhed, der vælger at klage over en afgørelse, indbringe klagemyndighedens endelige administrative afgørelse for Ombudsmanden.

Der kan forekomme situationer, hvor en borger og virksomhed både klager og anlægger sag ved domstolene. Efter de gældende regler vil der ved overspringelse efter 6-månedersreglen i skatteforvaltningslovens § 48, stk. 2, ske det, at sagen ved ankenævnet eller Landsskatteretten anses for bortfaldet, og at klageren meddeles, at klagesagen herefter er henlagt. Forslaget er ikke tiltænkt at ændre på dette, og det vil fortsat gælde, at klagesagen bortfalder, og domstolsbehandlingen går forud.

Hvis der i andre situationer både er en klagesag og en domstolssag, vil det som udgangspunkt tilsvarende være domstolsbehandlingen, der går forud. Situationen kan forekomme, hvis en borger eller virksomhed først anlægger sag og dernæst klager. Hvis en klager i strid med forslaget vælger at anlægge sag, efter at klager har modtaget oplysninger

om indholdet af den afgørelse, som forventes truffet i klagesagen, vil det dog være domstolssagen, som bliver afvist.

Med forslaget vil borgere og virksomheder fortsat, inden for de almindelige rammer, der efter retsplejeloven gælder for anke af borgerlige retssager, kunne fremføre nye påstande eller anbringender for domstolene. Det betyder, at borgere og virksomheder mod Skatteministeriets protest kun kan inddrage nye spørgsmål under domstolsprøvelsen med retens tilladelse. Retten vil kunne give en sådan tilladelse, hvis det må anses for undskyldeligt, at spørgsmålet ikke har været inddraget under sagsbehandlingen hos førstestansen eller i den administrative klageinstans, eller der er grund til at antage, at en nægtelse af at give tilladelse vil medføre et uforholdsmæssigt retstab for parten.

Til nr. 16

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 15, om adgang til direkte domstolsprøvelse af administrative afgørelser. Ændringen er af teknisk karakter.

Det foreslås således, at en administrativ afgørelse ikke kan indbringes for domstolene senere end 3 måneder efter, at afgørelsen er truffet.

Ved at ordet »endelig« udgår, kommer søgsmålsfristen i § 48, stk. 3, til at gælde både for direkte indbringelse af Skatteforvaltningens afgørelse for domstolene, og for indbringelse efter overspringelse.

Til nr. 17

Det foreslås, at Skatteforvaltningen efter ansøgning kan give en borger eller virksomhed henstand med betaling af en skat, hvis afgørelsen om betaling er indbragt for domstolene eller påklaget til Skatteankestyrelsen. Der kan fortsat kun gives henstand med den del af skatten, der vedrører de forhold, der påklages eller indbringes for domstolene.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 15. Ændringen er af teknisk karakter, så bestemmelsen også omfatter administrative afgørelser, som indbringes direkte for domstolene efter lovforslagets § 1, nr. 15.

Til nr. 18

Det foreslås, at henstand med betaling af en skat gives for det tidsrum, hvor klagesagen er under behandling i det administrative klagesystem eller indbragt for domstolene. Der kan fortsat kun gives henstand med den del af skatten, der vedrører de forhold, der påklages eller indbringes for domstolene.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 15. Ændringen er af teknisk karakter.

Til nr. 19

Efter skatteforvaltningslovens § 52, stk. 7, ydes der ikke omkostningsgodtgørelse efter lovens kapitel 19 for klager over afgørelser om omkostningsgodtgørelse eller for klager over afgørelser efter lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås, at der i skatteforvaltningslovens § 52, stk. 7, indsættes et nyt punktum, hvorefter der ikke ydes omkostningsgodtgørelse efter skatteforvaltningslovens kapitel 19 for klager over afgørelser om tilbagekaldelse af afgørelser om refusion af udbytteskat. Det betyder, at der heller ikke vil kunne ydes omkostningsgodtgørelse i sager om klage over afgørelser om tilbagekaldelse af afgørelser om refusion af udbytteskat.

Forslaget vil ikke alene få betydning for udenlandske udbyttedtagere. Et datterselskab i en dansk koncern, som har opnået refusion af udbytteskat fra aktier i et indeholdelsespligtigt selskab, vil også blive omfattet af forslaget. Selv om datterselskabet i øvrigt vil være berettiget til omkostningsgodtgørelse, hvis det fører en skattesag i Danmark, vil det ikke gælde en klage- eller retssag om berettigelsen af en tilbagekaldelse af en afgørelse om refusion af udbytteskat til selskabet.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.9.

Til nr. 20

Efter gældende regler ydes der omkostningsgodtgørelse »ved klage«, hvor et skatteankenævn eller Landsskatteretten træffer afgørelse og »ved klage«, hvor Skatteankestyrelsen træffer afgørelse efter regler udstedt i medfør af § 35 b, stk. 3.

Efter gældende praksis omfatter det udgifter til den sagkyndiges arbejde med at indgive en klage til den administrative klageinstans. Derimod følger det af § 54, stk. 1, nr. 6, at udgifter til en sagkyndigs udtalelse om, hvorvidt den skattepligtige bør gå videre med en afgørelse, kun er godtgørelsesberettigede, hvis det drejer sig om, hvorvidt en afgørelse i en klage- eller retssag bør prøves ved domstolene. Der ydes således ikke omkostningsgodtgørelse for udgifter til en sagkyndigs udtalelse om, hvorvidt den skattepligtige bør påklage en afgørelse truffet af en skattemyndighed i 1. instans. Denne forståelse har Landsskatteretten også lagt til grund i sin afgørelse i SKM2008.669.LSR. Her fandt Landsskatteretten ikke, at der kunne ydes omkostningsgodtgørelse for udgifter til en sagkyndig udtalelse om, hvorvidt en afgørelse fra SKAT burde påklages til Landsskatteretten.

Efter gældende ret er godtgørelsesberettigede udgifter ved domstolsprøvelsen udgifter, som afholdes i forbindelse med retssager om prøvelse af afgørelsen fra den administrative klageinstans eller fra en underordnet retsinstans. Det omfatter efter § 54, stk. 1, nr. 6, udgifter til en sagkyndigs udtalelse om, hvorvidt en afgørelse fra klageinstansen bør indbringes for domstolene, eller om en afgørelse fra domstolen bør prøves af en overordnet retsinstans. Udgifter til udarbejdelse af en stævning anses endvidere som godtgørelsesberettigede udgifter.

Det følger af forslaget til *stk. 3* i § 54, at der kun ydes omkostningsgodtgørelse for udgifter til sagkyndig bistand m.v. efter § 54, stk. 1, nr. 1-5, som er ydet den skatte- eller afgiftspligtige i forbindelse med påklage eller indbringelse af en sag for domstolene.

Forslaget skal ses i lyset af forslaget i § 1, nr. 21, der ændrer affattelsen af § 55, stk. 1, nr. 1 og 2. Som nævnt ovenfor er godtgørelsesberettigede udgifter i relation til § 55, stk. 1, nr. 1 og 2, udgifter der afholdes »ved klage«. Ved den ændrede affattelse af disse bestemmelser bliver det nødvendigt at fastslå, at der kun ydes omkostningsgodtgørelse for udgifter til sagkyndig bistand m.v., som er ydet i forbindelse med påklage eller indbringelse af en sag for domstolene. Derimod ydes der ikke omkostningsgodtgørelse for udgifter til sagkyndig bistand m.v. i forbindelse med sagens behandling i 1. instans. Det foreslås, at dette kommer til at fremgå af § 54.

Det foreslås endvidere, at den gældende forståelse af, hvilke udgifter, der knytter sig til en klage eller domstolsprøvelse, opretholdes med forslaget. Det kan ud over udgifter til den sagkyndiges arbejde med at indgive en klage eller stævning være udgifter til møde med den sagkyndige om udformningen af punkter i klagen eller stævningen, herunder rejseudgifter for den sagkyndige, eller fremskaffelse af dokumentation til brug for sagen, som ikke skulle være tilvejebragt ved 1. instansen. Det kan desuden være udgifter til den sagkyndiges udarbejdelse af en anmodning om henstand efter skatteforvaltningslovens § 51. Der henvises nærmere til Den juridiske vejledning, afsnit A.A.13.4.

Det følger af forslaget til *stk. 4* i § 54, at adgangen til at opnå omkostningsgodtgørelse efter det foreslåede *stk. 3* betinges af, at skattemyndighedens afgørelse faktisk påklages eller indbringes for domstolene. Det præciseres samtidig, at der kun ydes omkostningsgodtgørelse, i det omfang sagen ikke afvises fra realitetsbehandling som følge af oprindelige formelle mangler i forbindelse med klagen eller stævningen.

Forslaget skyldes den ændrede affattelse af § 55, stk. 1, nr. 1 og 2, jf. forslagets § 1, nr. 21, hvorefter det ikke er en forudsætning for at opnå omkostningsgodtgørelse, at der indgives en klage.

Forslaget lovfæster på dette punkt gældende praksis.

Efter gældende praksis vil udgifter til sagkyndig bistand m.v. ikke blive godtgjort, hvis skattemyndighedens afgørelse ikke bliver påklaget. Det gælder eksempelvis udgifter til anmodning om henstand efter skatteforvaltningslovens § 51 eller udgifter til en sagkyndigs udarbejdelse af klage til den administrative klagemyndighed.

Endvidere vil der efter gældende praksis ikke blive ydet omkostningsgodtgørelse, i det omfang der sker helt eller delvis afvisning af sagen på grund af formelle mangler, som knytter sig til klagen eller stævningen eller foreligger på tidspunktet for indgivelsen af klagen eller stævningen, dvs. oprindelige mangler. Det gælder eksempelvis, hvis sagen afvises på grund af myndighedens manglende kompetence til at afgøre sagen, eller hvis den afvises som følge af manglende begrundelse eller en fristoverskridelse.

Det karakteristiske ved gældende praksis i forhold til reglerne om omkostningsgodtgørelse er, at det er afgørende, at afvisning sker som følge af eksistensen af formelle mangler ved klagesagens igangsættelse. Hvis afgørelsen eksempelvis indbringes for domstolene, men afvises af domstolen efter,

at formalitetsspørgsmålet har været udskilt til særskilt påkendelse, jf. retsplejelovens §§ 351 og 353, vil der ikke kunne ydes omkostningsgodtgørelse. Det gælder dog ikke, hvis formalitetskendelsen senere måtte blive underkendt af en højere retsinstans, jf. SKM2013.108.LSR. I denne sag havde byretten ved dom afvist klagerens sag ved byretten med den begrundelse, at søgsmålsfristen var overskredet. Landsretten udtalte, at der ikke var grundlag for at afvise sagen og ophævede dommen og hjemviste sagen til fornyet behandling ved byretten. Landsskatteretten fandt, at klageren var berettiget til omkostningsgodtgørelse for udgifterne til sagkyndig bistand afholdt i forbindelse med afvisningssagen for byretten.

Forslaget tager sigte på at lovfæste praksis, som den er beskrevet ovenfor. Derimod finder forslaget ikke anvendelse i en situation, hvor en afvisning fra realitetsbehandling ikke knytter sig til oprindelige formelle mangler i forbindelse med klagen eller stævningen, herunder ankestævningen, men domstolen alligevel afviser sagen af andre grunde. Således har Skatteankestyrelsen i SKM2014.668.SANST fastslået, at en skattepligtig var berettiget til omkostningsgodtgørelse i en sag, hvor dispositionsretten til sagen var overgået til kurator, og hvor kurator ikke ønskede at indtræde og videreføre sagen. Domstolen afviste sagen som følge af den skattepligtiges udeblivelse fra hovedforhandlingen på grund af kurators valg om ikke at indtræde i den verserende sag. Der henvises nærmere til omtalen af sagen i Den juridiske vejledning afsnit A.A.13.5 om godtgørelsesberettigede sags typer.

Udtrykket »i det omfang« skal ses i lyset af, at en afgørelse kan indeholde flere punkter, som den skattepligtige ønsker prøvet. Indeholder en klage eksempelvis fem klagepunkter, hvor klageinstansen i sin afgørelse afviser to punkter f.eks. på grund af manglende kompetence, ydes der efter praksis og efter forslaget omkostningsgodtgørelse til de udgifter, der vedrører behandlingen af de tre punkter, som realitetsbehandles.

Det bemærkes, at det følger af bekendtgørelse nr. 513 af 19. maj 2017 om oplysninger om udgifter til sagkyndig bistand m.v. ved godtgørelse efter skatteforvaltningslovens kapitel 19, at det klart skal fremgå af den sagkyndiges regning, hvilke udgifter der er godtgørelsesberettigede, og hvilke der ikke er. I det omfang den sagkyndige bistand knytter sig til klagepunkter, som er blevet afvist, skal regningen fra den sagkyndige afspejle dette. Desuden kan Skattestyrelsen efter bekendtgørelsens § 10 til brug for behandlingen af ansøgningen om omkostningsgodtgørelse anmode den godtgørelsesberettigede eller den sagkyndige om yderligere oplysninger, herunder en redegørelse for størrelsen af honoraret for arbejdet ved hver instans pr. klagepunkt og om anvendt antal timer pr. klagepunkt (eventuelt skønsmæssigt fordelt).

Til nr. 21

Efter den gældende bestemmelse i § 55, stk. 1, nr. 1, kan der ydes omkostningsgodtgørelse ved klage, hvor et skatteankenævnt eller Landsskatteretten træffer afgørelse. Efter den gældende bestemmelse i § 55, stk. 1, nr. 2, ydes der om-

kostningsgodtgørelse ved klage, hvor Skatteankestyrelsen træffer afgørelse efter regler udstedt i medfør af § 35 b, stk. 3.

I medfør af § 35 b, stk. 3, er der fastsat regler i bekendtgørelse nr. 1 af 2. januar 2014 om afgørelse af visse klager i Skatteankestyrelsen. Det drejer sig om de såkaldte »kontorsager«. Det bemærkes i den forbindelse, at der efter § 55, stk. 2, ikke ydes omkostningsgodtgørelse i kontorsager vedrørende told, afgifter eller arbejdsgiverkontrol, bortset fra hæftelsessager, og sager om registrering af køretøjer.

Det foreslås, at der efter § 55, stk. 1, nr. 1, skal kunne ydes omkostningsgodtgørelse i en sag, hvor et skatteankenævn eller Landsskatteretten kan træffe afgørelse ved påklage. Endvidere foreslås det, at der efter § 55, stk. 1, nr. 2, skal kunne ydes omkostningsgodtgørelse i en sag, hvor Skatteankestyrelsen kan træffe afgørelse efter regler udstedt i medfør af § 35 b, stk. 3.

Forslaget har til formål at tilpasse reglerne om omkostningsgodtgørelse til forslaget om direkte domstolsprøvelse, jf. forslaget under § 1, nr. 15, således at det bliver muligt at opnå omkostningsgodtgørelse ved direkte domstolsprøvelse i samme omfang, som det i dag er muligt at opnå omkostningsgodtgørelse ved overspringelse efter den gældende bestemmelse i skatteforvaltningslovens § 48, stk. 2.

Forslaget skal ses i lyset af skatteforvaltningslovens § 55, stk. 4, 1. pkt., hvorefter godtgørelse ydes ved domstolsprøvelse af sager, som er godtgørelsesberettigede efter stk. 1, nr. 1-4. Ved forslaget er det ikke en forudsætning for at opnå omkostningsgodtgørelse ved domstolene efter stk. 4, at der er klaget til et skatteankenævn, Landsskatteretten eller Skatteankestyrelsen. Det er tilstrækkeligt, at sagen er af en sådan type og karakter, at de nævnte klagemyndigheder ville skulle træffe afgørelse i sagen, hvis den blev påklaget.

Der er ikke med forslaget tilsigtet ændringer i de typer af sager, der er godtgørelsesberettigede efter § 55, stk. 1, nr. 1 og nr. 2.

I nogle typer af sager kan det ikke umiddelbart afgøres, om der ydes omkostningsgodtgørelse ved domstolsbehandlingen, hvis den gældende overspringsregel anvendes.

Det gælder, hvis sagen ikke er godtgørelsesberettiget, men bliver det efter visitering til Landsskatteretten, f.eks. som følge af, at sagen vurderes at være principiel. Ved overspringelse før visitering kan den skattepligtige ikke være sikker på, at myndighederne vil anse sagen for godtgørelsesberettiget ved domstolene og vil derfor i praksis afvente visitering eller henvisningen, før sagen indbringes for domstolene efter overspringsreglen.

Tilsvarende vil denne usikkerhed være til stede for en skattepligtig ved overvejelse om direkte domstolsprøvelse af en afgørelse fra skattemyndigheden i en sag, som ikke umiddelbart er omkostningsgodtgørelsesberettiget.

I nedenstående tilfælde vil en sag, som ikke umiddelbart er godtgørelsesberettiget, kunne blive henvist eller visiteret til afgørelse i Landsskatteretten, hvorefter den bliver godtgørelsesberettiget:

- En sag, som vurderingsankenævnet kan afgøre om ejendomsavancebeskatningslovens § 8, stk. 1, nr. 3, bliver henvist til Landsskatteretten, hvis klagen i overvejende grad angår retlige spørgsmål, og hvis der ikke tidligere hverken i domstolspraksis eller i landsskatteretspraksis er taget stilling til det pågældende lovfortolkningsspørgsmål, eller der er grundlag for at foretage en fornyet prøvelse af det pågældende lovfortolkningsspørgsmål, eller hvis der foreligger ganske særlige omstændigheder. Sager omfattet af ejendomsavancebeskatningslovens § 8, stk. 1, nr. 3, angår spørgsmålet om fritagelse for beskatning af fortjeneste ved afståelse af en- og tofamiliehuse og ejerlejligheder.
- En sag, som vurderingsankenævnet kan afgøre om ejendomsavancebeskatningslovens § 8, stk. 1, nr. 3, bliver henvist til Landsskatteretten, hvis sagen i overvejende grad angår de registrerede oplysninger, der er lagt til grund for afgørelsen, og der foreligger ganske særlige omstændigheder.
- En sag, som motorankenævnet kan afgøre, bliver visiteret til Landsskatteretten, hvis sagen er principiel.
- En sag, som motorankenævnet kan afgøre, bliver visiteret til Landsskatteretten, hvis sagen udspringer af samme forhold som en sag, der verserer ved Landsskatteretten.
- En kontorsag omfattet af undtagelsesbestemmelsen i § 55, stk. 2, hvis sagen er principiel.
- En kontorsag omfattet af undtagelsesbestemmelsen i § 55, stk. 2, hvis den udspringer af samme forhold som en sag, der verserer ved Landsskatteretten.

I ovenstående seks tilfælde må den skattepligtige således påklage skattemyndighedens afgørelse og afvente en henvisning eller visitering, hvis den skattepligtige ønsker at have klarhed om spørgsmålet om omkostningsgodtgørelse, inden sagen eventuelt indbringes for domstolene. Det gælder i særdeleshed, såfremt det kan komme på tale, at der foreligger »særlige omstændigheder« i sagen.

Det skønnes, at det årlige antal sager, hvori skattemyndigheden træffer en afgørelse, som kan være omfattet af én af de seks tilfældegrupper, er begrænset.

I forslaget anvendes udtrykket »sag«. Hermed forstås den skatte- eller afgiftssag, som har ført til skattemyndighedens afgørelse, som den skattepligtige enten påklager til den administrative klageinstans eller indbringer for domstolene.

I forslaget anvendes ligeledes udtrykket »ved påklage«. Hermed forstås en klage, der indgives eller ville kunne indgives til Skatteankestyrelsen til afgørelse af en administrativ klagemyndighed.

Til nr. 22

Efter skatteforvaltningslovens § 55, stk. 4, ydes der omkostningsgodtgørelse ved domstolsprøvelse af sager, som er godtgørelsesberettigede efter stk. 1, nr. 1-4, dvs. klagesager, hvor skatteankenævn, Skatteankestyrelsen og Landsskatteretten kan træffe afgørelse.

Efter bestemmelsens 2. pkt. gælder det dog ikke, hvis sagen angår vurdering i medfør af lov om vurdering af landets

faste ejendomme eller ejendomsvurderingsloven, og sagen indbringes for domstolene efter den gældende skatteforvaltningslovs § 48, stk. 2. Efter § 48, stk. 2, kan der som udgangspunkt ske overspringelse efter, at sagen har ligget 6 måneder hos den administrative klagemyndighed.

Forslaget går ud på i § 55, stk. 4, 2. pkt., at ændre § 48, stk. 2, til § 48, stk. 1 eller 2. Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 15, hvorefter skatteforvaltningslovens § 48, stk. 1 og 2, nyaffattes således, at stk. 1 efter forslaget omhandler muligheden for direkte domstolsprøvelse, og stk. 2 omhandler muligheden for overspringelse efter, at sagen er blevet påklaget til den administrative klagemyndighed.

Forslaget tager sigte på at afskære omkostningsgodtgørelse såvel ved direkte domstolsprøvelse efter § 48, stk. 1, af en sag om vurdering i medfør af lov om vurdering af landets faste ejendomme eller ejendomsvurderingsloven som ved indbringelse efter § 48, stk. 2, af en sådan sag for domstolene efter påklage til den administrative klagemyndighed.

Med forslaget tilpasses reglerne om omkostningsgodtgørelse, så de svarer til det krav, der gælder i dag, hvorefter der ikke ydes omkostningsgodtgørelse i sager om vurdering i medfør af lov om vurdering af landets faste ejendomme eller ejendomsvurderingsloven, der indbringes for domstolene, medmindre en klagemyndighed forinden har truffet afgørelse i sagen.

Til nr. 23

Det foreslås, at udtrykket »SKATs« ændres til »told- og skatteforvaltningens« i § 57, stk. 3, 4. pkt. Bestemmelsen angår en nærmere undersøgelse af en ansøgning om omkostningsgodtgørelse.

Ændringen er rent redaktionel.

Til § 2

Til nr. 1

Det følger af § 22, stk. 4, i lov nr. 688 af 8. juni 2017, som ændret ved § 10, nr. 1, i lov nr. 1729 af 27. december 2018, at de nye klagebehandlingsregler i skatteforvaltningsloven, jf. § 1, nr. 2-20 og 36-66, i lov nr. 688 af 8. juni 2017, som ændret ved lov nr. 1729 af 27. december 2018, ikke finder anvendelse for klager og anmodninger om genoptagelse, der afgøres før den 1. januar 2020. De nye klagebehandlingsregler vedrører bl.a. nye krav til ankenævnsmedlemmers vurderingsfaglige kompetencer, nedlæggelse af de fælles ankenævn og ændringer i sagsfordelingen mellem vurderingsankenævn, Landsskatteretten og Skatteankestyrelsen m.v.

Det følger desuden af § 22, stk. 5, i lov nr. 688 af 8. juni 2017, som ændret ved § 10, nr. 1, i lov nr. 1729 af 27. december 2018, at Landsskatteretten skal færdigbehandle klager over afgørelser, som allerede er under behandling i Landsskatteretten den 1. januar 2020.

Det foreslås, at § 22, stk. 4, 1. pkt., ændres således, at virkningstidspunktet for den nye vurderingsankenævnstruktur og de nye regler i skatteforvaltningsloven for behandling af klagesager, som er vedtaget ved lov nr. 688 af 8. juni 2017

og ændret senest ved lov nr. 1729 af 27. december 2018, skal være afstemt og have virkning fra det tidspunkt, hvor funktionsperioden for nye vurderingsankenævn efter lovforslagets § 2, nr. 2, begynder, dvs. den 1. januar 2021.

Lovforslaget har til hensigt at sikre, at den nye procedure for behandling af klager over ejendomsvurderinger får virkning fra det tidspunkt, hvor funktionsperioden for de nye vurderingsankenævn, begynder, da det ville være u hensigtsmæssigt, hvis de nuværende vurderingsankenævn for en begrænset periode skulle anvende de nye klagebehandlingsregler, som de nuværende ankenævn ikke er målrettet til at skulle efterleve.

Med forslaget vil den nye vurderingsankenævnstruktur og de nye klagebehandlingsregler for klagesager vedrørende ejendomsvurderinger fortsat være afstemt. F.eks. hænger den nye sammensætning af vurderingsankenævnene tæt sammen med de nye regler om sagsfordeling mellem vurderingsankenævn, Landsskatteretten og Skatteankestyrelsen, som igen begrundes af nye henvisningskompetencer m.v. Der er således overordnet tale om en samlet pakke bestående af nye ankenævn og ny ankenævnstruktur med tilhørende ny procedure for klagesagsbehandlingen.

Det foreslås derudover, at § 22, stk. 5, ændres således, at Landsskatteretten færdigbehandler klager over afgørelser, som allerede er under behandling i Landsskatteretten den 1. januar 2021.

Ved forslaget foreslås overgangsbestemmelsen vedrørende færdigbehandling af klagesager, der allerede er under behandling i Landsskatteretten, ændret i overensstemmelse med det foreslåede virkningstidspunkt for den nye vurderingsankenævnstruktur, de ændrede sagsfordelingsregler og de nye klagebehandlingsregler.

Forslaget har til hensigt at sikre, at der bevares den fornødne parallelitet mellem overgangsbestemmelsen og de øvrige bestemmelser om ændret sagsfordeling mellem afgørelsesmyndighederne.

Til nr. 2

Efter skatteforvaltningslovens § 8, stk. 2, udnævnes medlemmerne af vurderingsankenævn, skatteankenævn og fælles ankenævn for en fireårig periode. Den nuværende funktionsperiode er dog forlænget med 1 år og seks måneder til og med den 31. december 2019, jf. § 22, stk. 8, i lov nr. 688 af 8. juni 2017, som ændret ved § 10, nr. 2 i lov nr. 1729 af 27. december 2018. Næste funktionsperiode for ankenævn begynder således den 1. januar 2020 og udløber den 30. juni 2022.

Det foreslås, at § 22, stk. 8, ændres således, at den nuværende funktionsperiode for medlemmer og suppleanter i skatteankenævn forlænges med seks måneder til og med den 30. juni 2020.

Forslaget skal sikre, at Skatteankestyrelsen har den påkrævede procestid på seks måneder for indstilling og udnævnelse af nye medlemmer.

Forslaget skal bl.a. ses i sammenhæng med, at lovforslaget er en genfremsættelse af lovforslag nr. L 212, folketing-

året 2018-19, 1. samling. Således er forudsætningen i »Aftale om en ny ankenævnstruktur og en hurtigere vej gennem klagesystemet – Retssikkerhedspakke IV« om, at den nye ankenævnstruktur skal træde i kraft den 1. januar 2020, ikke længere mulig.

Det foreslås endvidere, at § 22, stk. 8, ændres således, at den nuværende funktionsperiode for medlemmer og suppleanter i vurderingsankenævn og fælles ankenævn forlænges med 1 år til og med den 31. december 2020. Det er hensigten, at de fælles ankenævne i andet halvår af 2020 alene skal behandle vurderingssager.

Forslaget skal sikre, at der ikke opstår overkapacitet i de nye vurderingsankenævne. Uden en forlængelse vil antallet af medlemmer stige fra 67 til 350 allerede fra den 1. januar 2020, selv om udsendelsen af vurderinger af ejerboliger først forventes påbegyndt omkring medio 2020, som det fremgår af bemærkningerne til lov nr. 1729 af 27. december 2018 (L 115), og at klagebehandlingen af de nye ejendoms-vurderinger dermed først forventes at kunne igangsættes herefter.

Efter forslaget vil reglerne om den nye vurderingsankenævnstruktur og de nye klagebehandlingsregler i skatteforvaltningsloven for behandling af vurderingsklagesager, som er vedtaget ved lov nr. 688 af 8. juni 2017 og som ændret ved lov nr. 1729 af 27. december 2018, skulle have virkning fra det tidspunkt, hvor funktionsperioden for nye vurderingsankenævne er foreslået at skulle begynde, dvs. den 1. januar 2021.

Den nye klagestruktur og de nye regler for klagebehandlingen vil således fortsat være afstemt med etableringen af nye vurderingsankenævne, hvor bl.a. den nye sammensætning af vurderingsankenævne hænger tæt sammen med de nye regler om sagsfordeling mellem vurderingsankenævn, Landsskatteretten og Skatteankestyrelsen, som igen begrundes de nye henvisningskompetencer m.v. Der er således overordnet tale om en samlet pakke bestående af nye ankenævne og ny ankenævnstruktur med tilhørende ny procedure for klagesagsbehandlingen.

Til nr. 3

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 11. Ændringen er af teknisk karakter.

Forslaget har sin baggrund i, at der ved lov nr. 688 af 8. juni 2017 om bl.a. regler om klagebehandling af vurderingssager blev indsat et nyt stk. 2 i skatteforvaltningslovens § 35 c. Det betød, at de efterfølgende stykker 2-6 i § 35 c herefter blev stk. 3-7.

I krafttrædelses- og overgangsbestemmelsen i § 22 i samme lov, dvs. lov nr. 688 af 8. juni 2017, indeholder et stk. 9 om klagegebyret ved klage over vurderinger omfattet af ejendomsvurderingslovens §§ 87-89. I bestemmelsens 3. pkt., anføres det, at reglerne i skatteforvaltningslovens § 35 c, stk. 3-6, der bliver stk. 4-7, om betaling og tilbagebetaling finder tilsvarende anvendelse.

Da det i § 1, nr. 11, i nærværende lovforslag foreslås, at § 35 c, stk. 2, ophæves, foreslås det ligeledes i konsekvens

heraf, at § 22, stk. 9, i lov nr. 688 af 8. juni 2017 justeres, således at henvisningen i bestemmelsen til stk. 4-7 udgår.

Til § 3

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. januar 2020, jf. dog stk. 2.

Forslaget sikrer et hjemmelsgrundlag for den indstillings- og udnævnelsesproces, der skal finde sted forud for funktionsperiodens begyndelse den 1. juli 2020.

Det foreslås i *stk. 2*, at § 1, nr. 1, 2, 7-18 og 20-22, træder i kraft den 1. juli 2020. De bestemmelser i § 1, som forslaget omfatter, er nævnt i stk. 3 og 4, hvortil henvises.

Det foreslås i *stk. 3*, at § 1, nr. 1, 2 og 7-13, ikke finder anvendelse for afgørelser, der påklages til den administrative klageinstans inden den 1. juli 2020. For sådanne afgørelser finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Forslaget betyder, at Skatteankestyrelsen skal visitere klager, der omfattes af lovens § 1, nr. 1 og 2, og som er indgivet til Skatteankestyrelsen inden den 1. juli 2020, efter hidtil gældende regler.

Lovens § 1, nr. 1, angår skatteankenævnenes kompetencen til at behandle sager om momsskøn, jf. opkrævningslovens § 5, stk. 2, og lovens § 1, nr. 2, angår klagesager om subjektiv skattepligt, kursgevinster og –tab samt aktieavance og –tab, som fremover skal afgøres af Landsskatteretten i stedet for et skatteankenævn, selv om klageren måtte være en fysisk person eller et dødsbo. Indgives en klage over en afgørelse truffet efter kursgevinstloven eksempelvis den 1. december 2019, og er klageren en fysisk person, skal Skatteankestyrelsen visitere klagen til et skatteankenævn, jf. § 35 b, stk. 1, jf. § 5, stk. 1, medmindre klagen skal visiteres til Landsskatteretten, jf. § 35 b, stk. 1, 2. pkt., fordi den er principiel, eller kan visiteres til Landsskatteretten, jf. § 25 b, stk. 1, 3. pkt., fordi klagen udspringer af samme forhold som en klage, der allerede verserer for Landsskatteretten. Dette gælder uanset, om visiteringen af klagen sker før eller efter den 1. juli 2020. Klageren vil ligeledes i dette tilfælde kunne vælge, at klagen skal afgøres af Landsskatteretten, efter reglen om frit valg i § 35 b, stk. 5, uanset om dette gøres før eller efter den 1. juli 2020.

De foreslåede regler får således først betydning for sager, der påklages fra og med den 1. juli 2020.

Efter stk. 3 finder lovens § 1, nr. 9, om afskaffelse af fritvalgsordningen ikke anvendelse for afgørelser, der påklages til den administrative klageinstans inden den 1. juli 2020. Det betyder, at det for afgørelser, der påklages fra og med den 1. juli 2020, ikke længere er muligt frit at vælge, om en sag, der er visiteret til et skatteankenævn, i stedet skal behandles af Landsskatteretten. Tilsvarende gælder nr. lovens § 1, nr. 7 og 8 og 13, da der er tale om konsekvensændringer af lovens § 1, nr. 9.

Endelig foreslås det, at lovens § 1, nr. 10, om harmonisering af klagegebyr ikke finder anvendelse for afgørelse, der påklages til den administrative klageinstans inden den 1. juli 2020. Det betyder, at forhøjelsen af klagebyret til 1.000 kr. i 2018-niveau først får virkning for afgørelser, der påklages

fra og med den 1. juli 2020. Tilsvarende gælder lovens § 1, nr. 11-12, der er konsekvensændringer af lovens § 1, nr. 10.

Stk. 4 angår lovforslagets § 1, nr. 15, om direkte domstolsprøvelse. Efter skatteforvaltningslovens § 48, stk. 1, kan en afgørelse først indbringes for domstolene, når den administrative rekurs har været udnyttet.

I *stk. 4* foreslås det, at § 1, nr. 14-18 og 20-22, ikke skal finde anvendelse på afgørelser, som indbringes for domstolene inden den 1. juli 2020. For sådanne afgørelser finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Efter forslaget i stk. 4 skal afgørelser, der indbringes for domstolene til og med den 31. juni 2020, være omfattet af kravet om, at der skal være forløbet mere end 6 måneder efter sagens indbringelse for den administrative klageinstans, før sagen kan indbringes for domstolene. Tilsvarende gælder lovens § 1, nr. 14, 16-18, og 20-22, der er konsekvensændringer af lovens § 1, nr. 15.

Det foreslås i *stk. 5*, at forslaget i § 1, nr. 19, om at afskære omkostningsgodtgørelse i sager om klage over afgørelser om tilbagekaldelse af Skattestyrelsens afgørelser om refusion af udbytteskat, ikke finder anvendelse for udgifter til sagkyndig bistand m.v., der er udført før loven træder i kraft. For sådanne udgifter finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Således vil udgifter til en sagkyndig, der yder bistand i en sag om klage over en afgørelse om tilbagekaldelse af Skattestyrelsens afgørelse om refusion af udbytteskat kunne godtgøres aconto med 50 pct. for det arbejde, der er udført frem til og med den 31. december 2019. Opnår klageren senere fuldt eller overvejende medhold, vil Skattestyrelsen efter de almindelige regler godtgøre disse udgifter fuldt ud. Herudover vil de almindelige regler om omkostningsgodtgørelse, f.eks. om Skattestyrelsens prøvelse af rimeligheden af honorarkravet, finde anvendelse på de udgifter, som efter forslaget skal kunne godtgøres.

Stk. 6, 1. og 2. pkt., angår skatteforvaltningslovens § 4 a, stk. 2, om, at klager over vurderingsmyndighedens afslag på genoptagelse efter skatteforvaltningslovens § 20 b, stk. 3, og § 33 stk. 1, 3 og 4, afgøres af Skatteankestyrelsen.

Skatteforvaltningslovens § 4 a, stk. 2, blev indført ved lov nr. 688 af 8. juni 2017, som trådte i kraft den 1. januar 2018 og skulle have haft virkning fra 1. januar 2019. Virkningstidspunktet er dog udskudt til 1. januar 2020 ved § 10, nr. 1, i lov nr. 1729 af 27. december 2018.

I *stk. 6* foreslås det at indføre en overgangsordning, hvorefter Skatteankestyrelsen til og med den 31. december 2020 vil skulle træffe afgørelse vedrørende klager over afslag på genoptagelse efter skatteforvaltningslovens § 20 b, stk. 3, og § 33, stk. 1, 3 og 4. Det foreslås endvidere, at dette ikke vil skulle gælde, såfremt betingelserne i skatteforvaltningslovens § 4 a, stk. 3, om henvisning til Landsskatteretten er opfyldt.

Stk. 6, 3. pkt., angår skatteforvaltningslovens § 55, stk. 3, og gælder bestemmelsen i § 55, stk. 1, nr. 4, om, at der ydes omkostningsgodtgørelse ved anmodning om genoptagelse af klagemyndighedens egen afgørelse, ikke ved anmodning om

genoptagelse af en afgørelse, hvor Skatteankestyrelsen har truffet afgørelse efter skatteforvaltningslovens § 4 a.

Efter skatteforvaltningslovens § 55, stk. 4, 3. pkt., ydes der godtgørelse ved domstolsprøvelse af afgørelser i sager, 1) som er blevet behandlet i et vurderingsankenævn, Skatteankestyrelsen, jf. § 4 a, eller i et motorankenævn, eller 2) som er nævnt i § 55, stk. 2 og 3.

Skatteforvaltningslovens § 55, stk. 3, og justeringen af § 55, stk. 4, for så vidt angår vurderingssagerne, blev indført ved lov nr. 688 af 8. juni 2017.

For at få parallelitet til de regler om omkostningsgodtgørelse, som er indeholdt i lov nr. 688 af 8. juni 2019, hvis virkningstidspunkt med det foreliggende forslag udskydes til 1. januar 2021, foreslås det endvidere, at der ikke ydes omkostningsgodtgørelse ved klage til Skatteankestyrelsen i de sager, som er nævnt i § 3, stk. 5, 1. pkt., medmindre sagen henvises til Landsskatteretten efter § 3, stk. 5, 2. pkt. Ved domstolsprøvelse af Skatteankestyrelsens afgørelse efter § 3, stk. 5, 1. pkt. ydes der omkostningsgodtgørelse.

Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 2, nr. 1 og 2, hvorefter de nye klagebehandlingsregler for vurderingssager og den nye vurderingsankenævnstruktur foreslås at skulle få virkning fra og med den 1. januar 2021.

Efter forslaget vil de boligejere, der inden den 31. december 2020 modtager afslag fra vurderingsmyndigheden på genoptagelse efter skatteforvaltningslovens § 20 b, stk. 3, og § 33, stk. 1, 3 og 4, vedrørende afgørelser truffet efter ejendomsvurderingsloven og vurderinger, der påklages efter fristerne i ejendomsvurderingslovens § 89, stk. 1 og 2, ikke skulle afvente, at de nye vurderingsankenævn får virkning fra den 1. januar 2021.

Stk. 7 angår skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 3, 5. pkt., om at klager over de almindelige vurderinger eller omvurderinger efter §§ 1 eller 3 i lov om vurdering af landets faste ejendomme senest skal være modtaget den 1. juli i året efter vurderingsåret, medmindre skatteministeren fastsætter en længere frist. Ved § 1, nr. 37, i lov nr. 688 af 8. juni 2017 blev skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 3, 5. pkt., for klager over almindelige vurderinger og omvurderinger ophævet. Lov nr. 688 af 17. juni 2017 trådte i kraft den 1. januar 2018 og skulle have haft virkning fra 1. januar 2019. Virkningstidspunktet er dog udskudt til 1. januar 2020 ved § 10, nr. 1, i lov nr. 1729 af 27. december 2018.

Som følge af ophævelsen af § 35 a, stk. 3, 5. pkt., er fristen for at klage over de almindelige vurderinger eller omvurderinger således den samme frist, der i øvrigt gælder for at indgive klager til Skatteankestyrelsen. Efter skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 5, er klagefristen 3 måneder efter modtagelsen af den afgørelse, der klages over, medmindre klageren ikke har modtaget afgørelsen. Har klageren ikke modtaget afgørelsen, vil klagefristen være fire måneder efter at den afgørelse, der klages over, er afsendt fra den myndighed, der har truffet afgørelsen.

I *stk. 7* foreslås det at indføre en overgangsordning, hvorefter den almindelige klagefrist på 3 måneder fra modtagelse af en afgørelse, jf. skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 3, 1.

pkt., også skal gælde for klager over afgørelser truffet efter ejendomsvurderingsloven og klager over afslag på genoptagelse efter skatteforvaltningslovens § 20 b, stk. 3, og § 33, stk. 1, 3 og 4, i perioden fra og med den 1. juli 2020 til og med den 31. december 2020.

Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 2, nr. 1, hvor det foreslås at udskyde virkningstidspunktet for de nye klagebehandlingsregler til den 1. januar 2021. Således har forslaget til formål, at reglen om, at klager over de almindelige vurderinger og omvurderinger skal være modtaget senest den 1. juli i året efter vurderingsåret, vil skulle erstattes af den almindelige klagefrist på 3 måneder, jf. skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 3, 1. pkt.

Det foreslås, at klagefristen på 3 måneder skal være ens for alle nye ejendomsvurderinger både før og efter den 1. januar 2021.

Stk. 8 angår skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 6, om, at Skatteankestyrelsen kan afvise en klage, hvis klagen ikke er indgivet efter regler fastsat af skatteministeren om digital kommunikation. Reglen blev indført ved § 1, nr. 40 og 41, i lov nr. 688 af 8. juni 2017, som ændret senest ved § 10, nr. 1, i lov nr. 1729 af 27. december 2018. Loven trådte i kraft den 1. januar 2018 og skulle have haft virkning fra 1. januar 2020. Virkningstidspunktet blev dog udskudt til 1. januar 2020 ved lov nr. 1729 af 27. december 2018.

I stk. 8 foreslås det at indføre en overgangsordning, hvor Skatteankestyrelsen i perioden fra og med den 1. juli 2020 til og med den 31. december 2020 bemyndiges til at afvise klager efter skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 6.

Det forslås således, at klager over bl.a. de nye ejendomsvurderinger og de videreførte vurderinger, som påbegyndes omkring medio 2020, ikke skal vente til den 1. januar 2021, før Skatteankestyrelsen kan afvise klager, som ikke er indgivet i overensstemmelse med regler fastsat af skatteministeren efter skatteforvaltningslovens § 35 om digital kommunikation.

Forslaget skal desuden ses i sammenhæng med lovforslagets § 2, nr. 1 og 2, om tilpasning af virkningstidspunktet for de nye klagebehandlingsregler til virkningstidspunktet for en ny struktur for vurderingsankenævnet, som foreslås at få virkning fra og med den 1. januar 2021.

Stk. 9 angår skatteforvaltningslovens § 35 b, stk. 5, om, at fritvalgsordningen med virkning fra og med den 1. januar 2020 ikke længere finder anvendelse på vurderingsklagesager.

I stk. 9 foreslås det at indføre en overgangsordning, hvorefter ophævelsen af fritvalgsordningen for vurderingsklagesager udskydes til den 1. januar 2021, dog undtaget klager over afgørelser truffet efter ejendomsvurderingsloven, klager over vurderinger foretaget efter den tidligere gældende lov om vurdering af landets faste ejendomme, jf. lovbekendtgørelse nr. 1067 af 30. august 2013, som ændret ved § 1 i lov nr. 1635 af 26. december 2013, lov nr. 1535 af 27. december 2014 og § 1 i lov nr. 61 af 16. januar 2017, jf. ejendomsvurderingslovens § 89, stk. 1 og 2 eller klager over

afslag på genoptagelse efter skatteforvaltningslovens § 20 b, stk. 3, og § 33, stk. 1, 3 og 4, vedrørende disse vurderinger.

Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 9, om ophævelse af skatteforvaltningslovens § 35 b, stk. 5, for alle klagesager, som foreslås at få virkning fra og med den 1. juli 2020. Derudover skal lovforslaget ses i sammenhæng med lovforslagets § 2, nr. 2, om at forlænge funktionsperioden for nye vurderingsankenævnet til og med den 31. december 2020.

Efter lovforslaget vil det fortsat skulle være muligt at anvende fritvalgsordningen for vurderingsklagesager, jf. skatteforvaltningslovens § 6, stk. 1, der påklages til den administrative klageinstans i perioden fra og med den 1. juli 2020 til og med den 31. december 2020, medmindre der er tale om klager over afgørelser truffet efter ejendomsvurderingsloven (nye vurderinger), klager over vurderinger, der påklages efter fristerne i ejendomsvurderingslovens § 89, stk. 1 og 2 (videreførte vurderinger) eller klager over afslag på genoptagelse efter skatteforvaltningslovens § 20 b, stk. 3, og § 33, stk. 1, 3 og 4, vedrørende disse vurderinger (nye og videreførte vurderinger).

Efter forslaget vil ophævelsen af fritvalgsordningen for vurderingsklagesager først fuldt ud skulle finde anvendelse fra og med den 1. januar 2021, når den nye struktur for vurderingsankenævnet starter.

Det foreslås ikke ved den foreslåede overgangsordning at ændre ved fordelingen af sager om fradrag for forbedringer.

Stk. 10 angår skatteforvaltningslovens §§ 6 a og 6 b om, at det er vurderingsankenævnet, formanden for vurderingsankenævnet eller en ansat i Skatteankestyrelsen på vegne af vurderingsankenævnet, der henviser klager til behandling ved rette afgørelsesmyndighed. Loven trådte i kraft den 1. januar 2018 og skulle have haft virkning fra 1. januar 2020. Reglerne om henvisning af sager til afgørelse blev dog udskudt til den 1. januar 2020 ved § 10, nr. 1, i lov nr. 1729 af 27. december 2018. Udskydelsen af virkningstidspunktet var en del af den samlede udskydelse af ændringer i skatteforvaltningsloven, som havde karakter af at være generelle regler for klagebehandlingen.

I stk. 10 foreslås det at indføre en overgangsordning, hvorefter Skatteankestyrelsen i perioden fra den 1. juli 2020 til og med den 31. december 2020 skal kunne henvise klager omfattet af henvisningsreglerne i skatteforvaltningslovens § 4 a, stk. 3, og §§ 6 a og 6 b til rette afgørelsesmyndighed.

Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 2, nr. 1 og 2, hvorefter de nye klagebehandlingsregler for vurderingssager og den nye vurderingsankenævnsstruktur foreslås at skulle få virkning fra og med den 1. januar 2021.

Efter forslaget vil klager over de nye ejendomsvurderinger, hvor udsendelsen påbegyndes omkring medio 2020, ikke skulle afvente, at den nye vurderingsankenævnsstruktur får virkning fra den 1. januar 2021.

Desuden har forslaget til formål, at klager indgivet til Skatteankestyrelsen kan fordeles og forberedes til afgørelse i Skatteankestyrelsen fra og med den 1. juli 2020.

Efter den foreslåede overgangsordning vil Skatteankestyrelsen få en midlertidig kompetence til at henvise klager til behandling ved rette afgørelsesmyndighed. Skatteankestyrelsens beslutning er en processuel beslutning og ikke en forvaltningsretlig afgørelse.

Stk. 11 angår skatteforvaltningslovens § 19, stk. 5, nr. 4, § 19, stk. 5, nr. 5, § 35 a, stk. 2, 2. pkt., § 35 d, stk. 1 og 3-4, § 35 e, stk. 1, § 35 h, stk. 2, § 38, stk. 3 og 8, og § 45, stk. 2, om sagsbehandlingsregler for klager over afgørelser truffet efter ejendomsvurderingsloven, klager over vurderinger, der påklages efter fristerne i ejendomsvurderingslovens § 89, stk. 1 og 2, eller klager over afslag på genoptagelse efter skatteforvaltningslovens § 20 b, stk. 3, og § 33, stk. 1, 3 og 4, vedrørende disse vurderinger.

Sagsbehandlingsreglerne blev indført ved lov nr. 688 af 8. juni 2017, som ændret senest ved § 10, nr. 1, i lov nr. 1729 af 27. december 2018, hvorved at de nye klagebehandlingsregler i § 1, nr. 2-20 og 36-66, i lov nr. 688 af 8. juni 2017, ikke finder anvendelse for klager og anmodninger om genoptagelse, der afgøres inden den 1. januar 2020.

I *stk. 11* foreslås det at indføre en overgangsordning, hvorefter at klager over afgørelser truffet efter ejendomsvurderingsloven, klager over vurderinger foretaget efter den tidligere gældende lov om vurdering af landets faste ejendomme, jf. lovbekendtgørelse nr. 1067 af 30. august 2013, som ændret ved § 1 i lov nr. 1635 af 26. december 2013, lov nr. 1535 af 27. december 2014 og § 1 i lov nr. 61 af 16. januar 2017, jf. ejendomsvurderingslovens § 89, stk. 1 og 2, og klager over afslag på genoptagelse efter skatteforvaltningslovens § 20 b, stk. 3, og § 33, stk. 1, 3 og 4, vedrørende disse vurderinger, kan forberedes til afgørelse efter de almindelige sagsbehandlingsregler, herunder sagsbehandlingsreglerne i skatteforvaltningslovens § 19, stk. 5, nr. 4 og 5, § 35 a, stk. 2, 2. pkt., § 35 d, stk. 1, 3 og 4, § 35 e, stk. 1, § 35 h, stk. 2, § 38, stk. 3 og 8, og § 45, stk. 2, hvis disse klager indgives til og med den 31. december 2020.

Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 2, nr. 1 og 2, hvor det foreslås at udskyde virkningstidspunktet for de nye klagebehandlingsregler til virkningstidspunktet for en ny struktur for vurderingsankenævn.

Efter forslaget vil Skatteankestyrelsen skulle kunne foretage en række sagsbehandlingsskridt og derved udnytte ressourcer og tid i perioden fra og med den 1. juli til og med den 31. december 2020.

Efter forslaget vil Skatteankestyrelsen i perioden fra og med den 1. juli 2020 til og med den 31. december 2020 skulle kunne forberede klager til afgørelse efter de samme regler, som vil gælde for tilsvarende klagesager fra og med den 1. januar 2021. Forberedelsen vil således skulle ske efter de nye klagebehandlingsregler, som bl.a. indebærer, at der skal ske høring efter forvaltningslovens regler om parts høring, og at der ikke vil være pligt til at udarbejde og udsende en sagsfremstilling m.v.

Stk. 12 angår skatteforvaltningslovens § 15, stk. 2, hvorefter ingen samtidig kan være medlem af eller stedfortræder i et skatteankenævn, et vurderingsankenævn, et motoranke-

nævn, Skatterådet eller Landsskatteretten. Stk. 11 angår tillige skatteforvaltningslovens § 9, der regulerer medlemmers udtræden af ankenævn.

Det følger af skatteforvaltningslovens § 9, stk. 1, at et medlem skal udtræde af et ankenævn, hvis medlemmet mister sin valgbarhed. Det følger desuden af skatteforvaltningslovens § 9, stk. 2, 1. pkt., at skatteministeren efter anmodning kan tillade, at et medlem kan udtræde af et ankenævn, hvis medlemmet på grund af sin helbredstilstand, varetagelse af andet offentligt hverv, forretninger el. lign. har rimelig grund til at ønske sig fritaget for hvervet.

Skatteforvaltningslovens § 15, stk. 2, om habilitet for medlemmer af kollegiale forvaltningsorganer på skatteområdet, blev indført ved lov nr. 427 af 6. juni 2005, og fik virkning den 1. november 2005. § 15, stk. 2, blev ændret ved § 1, nr. 8, i lov nr. 1341 af 19. december 2008.

Skatteforvaltningslovens § 15, stk. 2, er en delvis videreførelse af den tidligere skattestyrelseslovs § 36 A, og supplerer de almindelige regler i forvaltningslovens kapitel 2 om speciel inhabilitet med særlige regler om generel habilitet hos Skatteforvaltningen ved at udelukke en række dobbeltfunktioner ved lov. Efter ordlyden af skatteforvaltningslovens § 15, stk. 2, er fælles ankenævn ikke omfattet af forbuddet om dobbeltmedlemsskab. Skatteforvaltningslovens § 15, stk. 2, supplerer imidlertid forvaltningslovens almindelige regler om speciel inhabilitet, dvs. reglerne om, hvorvidt et ankenævnsmedlem kan deltage i en sags behandling. Skatteforvaltningslovens § 15, stk. 2, udtrykker desuden almindelige forvaltningsretlige grundsætninger, f.eks. grundsætningen om to-instans-inhabilitet. Fælles ankenævn antages også at være omfattet af anvendelsesområdet for skatteforvaltningslovens § 15, stk. 2.

Skatteforvaltningslovens § 9 blev affattet ved lov nr. 1341 af 19. december 2008, hvor reglerne om udtræden af et ankenævn blev samlet i én bestemmelse. Bestemmelsen trådte i kraft den 1. januar 2009. Skatteforvaltningslovens § 9 indeholder regler om medlemmers udtræden af et ankenævn. Stk. 1 vedrører udtræden efter anmodning i de tilfælde, hvor et medlem mister sin valgbarhed eller udebliver fra nævnets møder. Et medlem kan f.eks. miste sin valgbarhed, hvis vedkommende idømmes en straf, der i almindeligt omdømme gør den pågældende uværdig til at være medlem af kommunale råd, jf. § 4 i lovbekendtgørelse nr. 138 af 7. februar 2009 om kommunale og regionale valg. Stk. 2 vedrører udtræden og orlov efter anmodning, hvor skatteministeren f.eks. pga. medlemmets helbredstilstand har givet sin tilladelse. Det følger af stk. 3, at et medlem, der udtræder efter stk. 1 og 2, erstattes af sin suppleant. Skatteforvaltningslovens § 9 regulerer ikke, at et medlem af et ankenævns udtræder som følge af udnævnelse til et andet ankenævn.

I *stk. 12* foreslås det at indføre en overgangsordning, hvorefter et medlem af eller suppleant i et fælles ankenævn, som udnævnes som medlem af eller suppleant i et skatteankenævn pr. 1. juli 2020, udtræder som medlem af eller suppleant i et fælles ankenævnet pr. 1. juli 2020.

Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 2, nr. 2, hvorefter funktionsperioden for medlemmer og suppleanter i skatteankenævn foreslås forlænget til og med den 30. juni 2020. Samtidig foreslås funktionsperioden for medlemmer og suppleanter i fælles ankenævn forlænget til og med den 31. december 2020.

Forslaget har således til formål, at medlemmer af de nuværende fælles ankenævn også vil kunne udnævnes som medlemmer af de nye skatteankenævn.

Lovene gælder ikke for Færøerne eller Grønland, fordi de love, der foreslås ændret, ikke gælder for Færøerne eller Grønland og ikke indeholder en hjemmel til at sætte lovene i kraft for Færøerne eller Grønland.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

§ 5. Skatteankenævnene afgør klager over told- og skatteforvaltningens afgørelser vedrørende fysiske personer og dødsboer om: 1-11) ---

Stk. 2. En klage omfattet af stk. 1 skal dog afgøres af Landsskatteretten, hvis skatteankeforvaltningen visiterer sagen til Landsskatteretten efter § 35 b, stk. 4, jf. stk. 1, 2. eller 3. pkt., eller klageren vælger, at sagen skal afgøres af Landsskatteretten efter § 35 b, stk. 5.

§ 8. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Skatteministeren eller den, som ministeren bemyndiger dertil, udnævner medlemmer af skatteankenævn og en suppleant for hvert af disse medlemmer efter indstilling fra kommunalbestyrelserne i de kommuner, som skatteankenævnskredsen omfatter. Kun personer, der er valgbare til en kommunalbestyrelse, kan indstilles af den pågældende kommunalbestyrelse. Hver kommunalbestyrelse skal indstille én person til hver af kommunens pladser i nævnet og én person som suppleant for denne. Ved indstillingen finder § 25 i lov om kommunernes styrelse tilsvarende anvendelse. Skatte-

I skatteforvaltningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 678 af 31. maj 2018, som ændret ved § 7 i lov nr. 278 af 17. april 2018, § 12 i lov nr. 1130 af 11. september 2018, § 23 i lov nr. 1555 af 19. december 2018 og § 6 i lov nr. 1726 af 27. december 2018 foretages følgende ændringer:

1. I § 5, *stk. 1*, indsættes som *nr. 12*:

»12) Skønsmæssige ansættelser af moms efter opkrævningslovens § 5, *stk. 2*.«

2. I § 5, *stk. 2*, udgår », eller klageren vælger, at sagen skal afgøres af Landsskatteretten efter § 35 b, *stk. 5*«, og som *2. pkt.* indsættes:

»En klage omfattet af *stk. 1*, *nr. 2-4*, afgøres dog ikke af skatteankenævnene, hvis klagen helt eller delvist vedrører en afgørelse truffet efter kursgevinstloven, aktieavancebeskatningsloven eller en afgørelse om pligt til at svare skat til staten efter både dansk ret og overenskomster til undgåelse af dobbeltbeskatning og forhindring af skatteunddragelse for så vidt angår indkomst- og formueskatter og omfang samt opgørelse af skat i forbindelse med de nævnte afgørelser om pligt til at svare skat.«

3. I § 8, *stk. 3*, *6. pkt.*, ændres »kommunalbestyrelsen« til: »den indstillingsberettigede kommunalbestyrelse eller organisation m.fl.« og som *7. -12 pkt.* indsættes:

»Skatteministeren eller den, som ministeren bemyndiger hertil, udnævner delvis efter indstilling et antal særlige medlemmer. De særlige medlemmer skal have skattefaglig indsigt og relevant uddannelse. De særlige medlemmer er geografisk ubundne. Kun personer, der er valgbare til en kommunalbestyrelse her i landet, kan indstilles. Ved

ministeren eller den, som ministeren bemyndiger dertil, udnævner de indstillede personer til henholdsvis medlem og suppleant. Ministeren kan dog under særlige omstændigheder undlade at udnævne en indstillet person og anmode kommunalbestyrelsen om at indstille en anden person.

Stk. 4. Skatteministeren eller den, som ministeren bemyndiger dertil, udnævner medlemmer af vurderingsankenævn. Den ene halvdel af medlemmerne udnævnes efter indstilling fra kommunalbestyrelsen. Ved kommunalbestyrelsens indstilling anvendes den metode, der er beskrevet i § 25 i lov om kommunernes styrelse. Af den anden halvdel af medlemmerne udnævnes halvdelen på baggrund af vurderingsfaglige kompetencer og lokalkendskab efter indstilling fra Finans Danmark, og halvdelen på baggrund af vurderingsfaglige kompetencer og lokalkendskab efter indstilling fra Dansk Ejendomsmæglerforening. Kommunalbestyrelsen, Finans Danmark og Dansk Ejendomsmæglerforening kan kun indstille personer, der er valgbare til en kommunalbestyrelse her i landet. Ministeren kan dog under særlige omstændigheder undlade at udnævne en indstillet person og anmode kommunalbestyrelsen, Finans Danmark eller Dansk Ejendomsmæglerforening om at indstille en anden person.

Stk. 5. Skatteministeren eller den, som ministeren bemyndiger dertil, udnævner medlemmer af motorankenævn og en suppleant for hvert af disse medlemmer. Mindst to af medlemmerne udnævnes efter indstilling fra hovedorganisationerne af bil ejere. Ét af de indstillede medlemmer og dennes suppleant skal være teknisk kyndige, og ét af de indstillede medlemmer og dennes suppleant skal være handelskyndige. De resterende medlemmer udnævnes efter indstilling fra forhandlerorganisationerne i bilbranchen. Organisationerne skal indstille én person til hver plads som medlem af nævnet og én person som suppleant for denne. Kun personer, der er valgbare til en kommunalbestyrelse her i landet, kan indstilles. Skatteministeren eller den, som ministeren bemyndiger dertil, udnævner de indstillede personer til henholdsvis medlem og suppleant. Ministeren kan dog under særlige omstændigheder undlade at udnævne en indstillet

indstillingen skal generelt tilstræbes repræsentation af et repræsentativt udsnit af befolkningen.«

4. I § 8, *stk. 4*, indsættes som *7. pkt.*:

»Ved indstillingen skal generelt tilstræbes, at medlemmer udgør et repræsentativt udsnit af befolkningen.«

5. I § 8, *stk. 5*, indsættes som *9. pkt.*:

»Ved indstillingen skal generelt tilstræbes, at medlemmerne udgør et repræsentativt udsnit af befolkningen.«

person og anmode organisationen om at indstille en anden person.

Stk. 6. ---

§ 19. ---

Stk. 2-4. ---

1-4) ---

5) Afgørelser, hvis klage herover kan afgøres af Landsskatteretten, jf. § 35 b, stk. 1, 2. eller 3. pkt., stk. 3, 2. pkt., eller stk. 5 eller efter § 6 a, jf. § 6, stk. 2.

§ 35 b. En klage over en afgørelse omfattet af § 5, stk. 1, eller § 7, stk. 1, afgøres af henholdsvis et skatteankenævn, eller et motorankenævn, jf. dog stk. 5.

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. Skatteankeforvaltningen foretager visitering af klager, jf. stk. 1-3. En visitering kan ændres af skatteankeforvaltningen, hvis der endnu ikke er truffet afgørelse vedrørende klagen og det konstateres, at sagen efter reglerne i stk. 1 eller 3 skal eller kan afgøres af en anden myndighed end den, sagen er visiteret til, jf. dog stk. 5.

Stk. 5. Klageren kan vælge, at en sag, som er visiteret til et skatteankenævn, skal behandles af Landsskatteretten. Klagerens valg skal være meddelt skatteankeforvaltningen, senest 4 uger efter at klageren har modtaget meddelelse om, at klagen er visiteret til et skatteankenævn eller et vurderingsankenævn efter stk. 4, 1. eller 2. pkt. Skatteankeforvaltningen kan se bort fra en overskridelse af fristen, hvis særlige omstændigheder taler der for.

§ 35 c. Ved klage omfattet af § 35 a, stk. 1, betales et gebyr på et grundbeløb på 300 kr. (2010-niveau), jf. dog stk. 2. Grundbeløbet reguleres efter personskattelovens § 20.

6. I § 8 indsættes som *stk. 7*:

»*Stk. 7.* Afspejler de personer, der indstilles efter stk. 3-5, ikke i tilstrækkelig grad et repræsentativt udsnit af befolkningen, kan skatteministeren undlade at udnævne de indstillede personer og anmode om, at der foretages en ny indstilling.«

7. I § 19, *stk. 5, nr. 5*, ændres »stk. 3, 2. pkt.« ændres til: »eller stk. 3, 2. pkt.«, »eller stk. 5« udgår, og »eller efter § 6 a, jf. § 6, stk. 2« ændres til: »eller § 6 a, jf. § 6, stk. 2«.

8. I § 35 b, *stk. 1, 1. pkt.*, og *stk. 4, 2. pkt.* udgår », jf. dog stk. 5«.

9. § 35 b, *stk. 5*, ophæves.

10. I § 35 c, *stk. 1, 1. pkt.*, ændres »300 kr.« til: »900 kr.«, og », jf. dog stk. 2« udgår.

Stk. 2. Ved klage omfattet af § 6, stk. 1, nr. 3, betales et gebyr på 900 kr. (2010-niveau). Grundbeløbet reguleres efter personskattelovens § 20.

Stk. 3. ---

Stk. 4. Betales beløbet ikke rettidigt, betragtes klagen som bortfaldet. Dette gælder også i situationer, hvor klagegebyret efter regler fastsat i medfør af stk. 7 skal betales i forbindelse med indgivelsen af klagen.

Stk. 5-7. ---

§ 40...

Stk. 2. Er der klaget over en afgørelse som nævnt i § 6, stk. 1, nr. 1 eller 3, og skal Landsskatteretten træffe afgørelse i sagen efter § 35 b, stk. 1, 2. eller 3. pkt., eller stk. 5, eller efter § 4 a, stk. 3, eller § 6 a, stk. 1, jf. § 11, stk. 2, kan told- og skatteforvaltningen indbringe andre afgørelser efter lov om vurdering af landets faste ejendomme eller ejendomsvurderingsloven vedrørende ejendommen, der er en følge af klagen, for Landsskatteretten, der påkender disse afgørelser i forbindelse med klagen.

§ 47. --

Stk. 2. --

Stk. 3. Hvis en part begærer syn og skøn, udsætter skatteankeforvaltningen, skatteankenævnet, Landsskatteretten eller Skatterådet behandlingen af sagen, indtil klageren efter modtagelsen af skønserklæringen meddeler vedkommende myndighed, hvorvidt sagen opretholdes. I samme periode er 6-månedersfristen efter § 48, stk. 2, suspenderet.

§ 48. --

Medmindre andet er bestemt efter anden lovgivning, kan en afgørelse truffet af en skattemyndighed først indbringes for domstolene, når afgørelsen er blevet prøvet eller afvist af klageinstansen på området. Retten kan dog tillade, at et nyt spørgsmål inddrages under retssagen, hvis det har en klar sammenhæng med det spørgsmål, som har givet grundlag for retssagen, og det må anses for undskyldeligt, at spørgsmålet ikke har været inddraget tidligere, eller der er grund til at antage, at en nægtelse af tilladelse vil medføre et uforholdsmæssigt retstab for parten.

11. § 35 c, stk. 2, ophæves.

Stk. 3-7 bliver herefter stk. 2-6.

12. I § 35 c, stk. 4, 2. pkt., der bliver stk. 3, 2. pkt., ændres »stk. 7« til: »stk. 6«.

13. I § 40, stk. 2, udgår »eller stk. 5, eller efter«.

14. 47, stk. 3, 2. pkt., ophæves.

15. § 48, stk. 1 og 2, affattes således:

»En afgørelse truffet af skattemyndighederne kan indbringes for domstolene eller påklages, medmindre andet er bestemt efter anden lovgivning.

Stk. 2. Er en afgørelse påklaget til en administrativ klageinstans, kan klager i stedet vælge at indbringe afgørelsen for domstolene indtil det tidspunkt, hvor klageren i forbindelse med en høring har modtaget oplysninger om indholdet af den afgørelse, som sagens oplysninger efter skatteankeforvaltningens vurdering vil føre til. Indbringes en afgørelse, der først har været påklaget til en admi-

Stk. 2. Er der forløbet mere end 6 måneder efter den påklagede afgørelses indbringelse for den administrative klageinstans, kan afgørelsen dog indbringes for domstolene, selv om klageinstansen endnu ikke har truffet en afgørelse. Det gælder dog ikke, hvis klageren fra skatteankeforvaltningen har modtaget en sagsfremstilling med oplysninger om den afgørelse, som sagens oplysninger efter skatteankeforvaltningens vurdering fører til, jf. § 35 d, stk. 1, 2 eller 4, eller hvis klageren i øvrigt i forbindelse med en høring har modtaget oplysninger om den afgørelse, som sagens oplysninger efter skatteankeforvaltningens vurdering fører til.

Stk. 3. En endelig administrativ afgørelse kan ikke indbringes for domstolene senere end 3 måneder efter, at afgørelsen er truffet, jf. dog stk. 4. Har klageinstansen afvist at behandle sagen, kan afvisningen ikke indbringes for domstolene senere end 3 måneder efter, at afvisningen er sket.

Stk. 4. ---

§ 51. ---

Told- og skatteforvaltningen kan efter ansøgning give henstand med betaling af den del af en skat, som en klage over opgørelsen vedrører. Det gælder dog ikke afgørelser efter told- lovgivningen, jf. artikel 244 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks.

Stk. 2. ---

Stk. 3. Henstand kan ikke gives for et tidsrum over 4 år. Henstand kan forlænges efter fornyet ansøgning. Henstand gives i øvrigt for det tidsrum, hvor klagesagen er under behandling i det administrative klagesystem. Indbringes en administrativ afgørelse for domstolene, eller ankes en dom, skal der ind- gives ny ansøgning om henstand.

Stk. 4-6. —

§ 52 -

Stk. 2-6 ---

Stk. 7. Der ydes ikke omkostningsgodtgørelse efter dette kapitel for klager over afgørelser om omkostningsgodtgørelse eller for klager over afgørelser efter lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

ministrativ klageinstans, for domstolene, kan retten tillade, at et nyt spørgsmål inddrages under retssagen, hvis det har en klar sammenhæng med det spørgsmål, som har givet grundlag for retssagen, og det må anses for undskyldeligt, at spørgsmålet ikke har været inddraget tidligere, eller der er grund til at antage, at en nægtelse af tilladelse vil medføre et uforholdsmæssigt retstab for parten.«

16. I § 48, *stk. 3, 1. pkt.*, udgår »endelig«.

17. I § 51, *stk. 1, 1. pkt.*, affattes således:

»Told- og skatteforvaltningen kan efter ansøgning give henstand med betaling af en skat, hvis afgørelsen er indbragt for domstolene eller påklaget.«

18. I § 51, *stk. 3, 3. pkt.*, indsættes efter »klagesystem«: »eller hos domstolene«.

19. I § 52, *stk. 7*, indsættes som *2. pkt.*:

»Endvidere ydes der ikke omkostningsgodtgørelse efter dette kapitel for klager over afgørelser om tilbagekaldelse af afgørelser om refusion af udbytteskat.«

Stk. 8. -

§ 54. ---

Stk. 2. ---

§ 55 ...

1) Ved klage, hvor et skatteankenævn eller Landsskatteretten træffer afgørelse.

2) Ved klage, hvor skatteankeforvaltningen træffer afgørelse efter regler udstedt i medfør af § 35 b, stk. 3.

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. Godtgørelse ydes endvidere ved domstolsprøvelse af sager, som er godtgørelsesberettigede efter stk. 1, nr. 1-4. Det gælder dog ikke, hvis sagen angår vurdering i medfør af lov om vurdering af landets faste ejendomme eller ejendomsvurderingsloven og sagen indbringes for domstolene efter § 48, stk. 2. Godtgørelse ydes desuden ved domstolsprøvelse af afgørelser i sager,

1) som er blevet behandlet i et vurderingsankenævn, skatteankeforvaltningen, jf. § 4 a, stk. 1, jf. §§ 6 og 6 b, eller § 4 a, stk. 2, eller i et motorankenævn, eller

2) som er nævnt i stk. 2 og 3.

Stk. 5. ---

§ 57. --

Stk. 2. --

Stk. 3. Giver en ansøgning om omkostningsgodtgørelse alene anledning til nærmere at undersøge størrelsen af udgifterne til behandling af sagen, herunder den sagkyndiges honorar, udbetales godtgørelsen ifølge ansøgningen med forbehold for

20. I § 54 indsættes som *stk. 3 og 4:*

»*Stk. 3.* Der ydes kun omkostningsgodtgørelse for udgifter til sagkyndig bistand m.v. efter stk. 1, nr. 1-5, som er ydet den skatte- eller afgiftspligtige i forbindelse med påklage eller indbringelse af en sag for domstolene.

Stk. 4. Adgangen til at opnå omkostningsgodtgørelse efter stk. 3 er betinget af, at skattemyndighedens afgørelse påklages eller indbringes for domstolene. Det ydes kun omkostningsgodtgørelse, i det omfang sagen ikke afvises fra realitetsbehandling som følge af oprindelige formelle mangler i forbindelse med klagen eller stævningen.«

21. § 55, *stk. 1, nr. 1 og 2*, affattes således:

»1) I en sag, hvor et skatteankenævn eller Landsskatteretten kan træffe afgørelse ved påklage.

2) I en sag, hvor skatteankeforvaltningen kan træffe afgørelse efter regler udstedt i medfør af § 35 b, stk. 3.«

22. I § 55, *stk. 4, 2. pkt.*, ændres »§ 48, stk. 2« til: »§ 48, stk. 1 eller 2«.

23. I § 57, *stk. 3, 4. pkt.*, ændres »SKATs« til: »told- og skatteforvaltningens«.

eventuel tilbagebetaling. Dog kan told- og skatteforvaltningen helt eller delvis undlade at udbetale omkostningsgodtgørelse, inden den nærmere undersøgelse af størrelsen af udgifterne til behandling af sagen er foretaget, i tilfælde, hvor forvaltningen finder at størrelsen af det ansøgte beløb er åbenbart urimelig. Udbetales beløbet delvis, tages forbehold for eventuel tilbagebetaling. Udbetales det ansøgte beløb ikke eller kun delvis, og fastslås godtgørelseskravet senere at være større end det udbetalte beløb, udbetales det resterende beløb med en rente beregnet efter rentesatsen i kildeskattelovens § 62, stk. 3, pr. påbegyndt måned regnet fra dagen for SKATs afgørelse om reduktion af godtgørelseskravet.

Stk. 4-5. —

§ 2

I lov nr. 688 af 8. juni 2017 om ændring af skatteforvaltningsloven, lov om kommunal ejendoms-skat, ejendomsværdiskatteloven og forskellige andre love (Ny vurderingsankenævnsstruktur, regler om klagebehandling af vurderingssager og ændringer som følge af en ny ejendomsvurderingslov m.v.), som ændret ved § 3 i lov nr. 1376 af 4. december 2017, § 10 i lov nr. 278 af 17. april 2018 og § 10 i lov nr. 1729 af 27. december 2018 foretages følgende ændring:

§ 22. ---

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. § 1, nr. 2-20 og 36-66, finder ikke anvendelse for klager og anmodninger om genoptagelse, der afgøres før den 1. januar 2020, jf. dog stk. 5. For sådanne klager og anmodninger om genoptagelse finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 5. Landsskatteretten færdigbehandler klager over afgørelser, der den 1. januar 2020 er visiteret til Landsskatteretten.

Stk. 6-7. ---

Stk. 8. Den ordinære funktionsperiode for medlemmer og suppleanter i vurderingsankenævn, skatteankenævn og skatte- og vurderingsankenævn, jf. skatteforvaltningslovens § 8, stk. 2, der udløber den 30. juni 2018, forlænges til og med

1. I § 22, *stk. 4, 1. pkt.*, og *stk. 5*, ændres »1. januar 2020« til: »1. januar 2021«.

2. I § 22, *stk. 8*, affattes således:

»*Stk. 8.* Den ordinære funktionsperiode for medlemmer og suppleanter i vurderingsankenævn og skatte- og vurderingsankenævn, jf. skatteforvaltningslovens § 8, stk. 2, der udløber den 31. decem-

den 31. december 2019. Den umiddelbart efterfølgende ordinære funktionsperiode begynder den 1. januar 2020 og udløber den 30. juni 2022.

§ 22. ---

Stk. 9. Ved klage over vurderinger, som er omfattet af ejendomsvurderingslovens §§ 87-89, skal der betales et klagegebyr på 400 kr. (2010-niveau) for hver vurdering, der klages over. Grundbeløbet reguleres efter personskattelovens § 20. Reglerne i skatteforvaltningslovens § 35 c, stk. 3-6, der bliver stk. 4-7, om betaling og tilbagebetaling finder tilsvarende anvendelse. Klagegebyret efter 1. pkt. vil ikke være at anse for en godtgørelsesberettiget udgift efter skatteforvaltningslovens § 54, stk. 1, nr. 2.

Stk. 10-12---

ber 2019, forlænges til og med den 31. december 2020. Den umiddelbart efterfølgende ordinære funktionsperiode for vurderingsankenævn begynder den 1. januar 2021 og udløber den 30. juni 2022. Den ordinære funktionsperiode for medlemmer og suppleanter i skatteankenævn, jf. skatteforvaltningslovens § 8, stk. 2, der udløber den 31. december 2019, forlænges til og med den 30. juni 2020. Den umiddelbart efterfølgende ordinære funktionsperiode for skatteankenævn begynder den 1. juli 2020 og udløber den 30. juni 2022.«

3. I § 22, *stk. 9, 3. pkt.*, udgår »der bliver stk. 4-7,«.